70 jaar

"de Pinksterbeweging"

29 maart 1923 - 29 maart 1993

DE PINKSTERBEWEGING 70 JAAR

29-3-1923 - 29-3-1993

'S GRAVENHAGE, MAART 1993

DE PINKSTERBEWEGING 70 JAAR

29-3-1923 - 29-3-1993

TITEL : De Pinksterbeweging 70 jaar

SPONSOR : Hoofdbestuur
Christelijke Gemeenschap
de Pinksterbeweging

REDACTIE

COORDINATOR : R. Kusardy
FOTOGRAFIE : G. Siegers
LAYOUT : R. Davies
TYPEWERK & CORRECTIE : L. Siegers & W. Dorsman

ADRES REDACTIE F.D. Rooseveltlaan 14
2285 CD Rijswijk (ZH)
Nederland

DE PINKSTERBEWEGING 70 JAAR

29-3-1923 - 29-3-1993

INHOUD

VOORWOORD

Een boekwerk publiceren is geen eenvoudige onderneming, vooral als het gaat om een historisch en geestelijk boekwerk, waar veel naslagwerk en interviews gedaan moet worden.
Daar komt nog bij dat de Pinksterbeweging over twee landen verspreid is, namelijk Indonesie en Nederland. Dit maakt het extra moeilijk om een zorgvuldig en gedetailleerd boekwerk te produceren aangaande de Pinksterbeweging.
De getuigenissen, foto's en artikelen zijn slechts momentopnamen gedurende het zeventigjarig bestaan van de Pinksterbeweging.

Zeventig jaar Pinksterbeweging......het is een mijlpaal.....
We kunnen deze gebeurtenis niet zomaar voorbj laten gaan.
We willen ook niet de eer naar ons toetrekken en op de borst slaan dat wij het zo goed hebben gedaan, maar dat we neer mogen buigen voor onze Heer en Hem danken voor Zijn overvloedige genade en zegen gedurende deze zeventig jaar.

Wat we met dit boekwerk willen bereiken is tweevoudig:

1) Het is één van de laatste mogelijkheden om de oudste generatie, die de begin jaren van de Pinksterbeweging nog hebben meegemaakt, te vragen naar hun herinneringen en ervaringen hieromtrent.

2) Het is een uitermate geschikt moment om te kijken hoe God het " Pinkstervuur " in Indonesie heeft ontstoken d.m.v. Zijn dienstknecht Rev. J. Thiessen sr., de stichter van de Pinksterbeweging.

Laten we daarom hopen dat dit boekwerk niet alleen van historische waarde zal zijn, doch dat de inhoud hiervan, vooral de getuigenissen en artikelen, er toe mag bijdragen dat de lezers hierdoor bemoedigd worden niet te verslappen, doch dat wij allen groeien ons houdende aan de waarheid, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is Christus (Efeze 4:15)

Gedurende zeventig jaar hebben **vier** volwassen generaties "onderdak" gevonden in de Pinksterbeweging en onze bede is daarom dat we de fakkel **brandende** kunnen overdragen aan de volgende, de **vijfde** generatie.

's Gravenhage, Maart 1993 **R. Kusardy**

DE GESCHIEDENIS VAN DE PINKSTERBEWEGING IN NEDERLAND

De meeste ge-expatrieerden van de "Pinksterbeweging" leden kwamen tussen 1946 en 1958 uit Indonesie. Ze hadden bij aankomst in Nederland niet stilgezeten. Er was ook hier een sterk verlangen, om gemeenten te vormen, hoe verspreid ze ook mochten wonen in Nederland.
Hieronder volgt, alhoewel niet volledig, een historisch uiteenzetting van de tot standkoming van de drie gemeenten in Nederland.

De gemeente te Den Haag:

In 1946 waren er reeds Pinksterbeweging-leden naar Nederland vertrokken, waaronder familie F. Arnold-Bik, familie J. Janssen en familie T. Janssen.

In de begin jaren van hun verblijf in Nederland hebben velen "onderdak" kunnen vinden in de gemeente van br. Visser (Koningstraat, Den Haag).

Het gezin Johannes Thiessen jr. kwam in 1948, op doorreis naar Amerika, in Nederland aan.

In 1950 arriveerde br. R. Teffer (Dick) en gezin in Nederland aan en hij polsde gezin voor gezin of ze, enerzijds zich "thuis" voelden in de gemeente van br. Visser en anderzijds of het al dan niet beter was om zelf een gemeente in Den Haag te stichten.
Br. R. Teffer had ook een boodschap van Vader Thiessen, bestemd voor zijn zoon J. Thiessen jr., overgebracht om het werk van de Heer hier in Nederland voort te zetten.

Zo werd de eerste huissamenkomst begin 1951 geboren, gehouden in een Café aan de Oude Molstraat in Den Haag.
7 personen waren aanwezig: echtpaar Davidson, echtpaar Teffer, echtpaar Wagenaar en br. J. Thiessen jr.

Vervolgens werden de samenkomsten bij familie Wagenaar (Statenkwartier) en bij familie J. Janssen (Koningin Wilhelminalaan) gehouden, totdat er een vaste plaats gevonden werd in een Herenhuis aan de Vrede-en-Rustpark te Voorburg.

Uiteindelijk kon in het zelfde jaar het gebouw "DE FJORD" te Voorburg gehuurd worden en de gemeente, onder leiding van br. J. Thiessen jr. groeide tot ongeveer 40 zielen.
De bidstonden werden wekelijks gehouden bij de familie J. Janssen (A. Drostlaan).

Begin 1951: Zondagsamenkomsten in huize v.d. Velde bij fam. J. Janssen - Kon. Wilhelminalaan 405A te Voorburg

1952: De gemeente Den Haag voor het gebouw "De Fjord"

In 1954 kwam familie Wetters in Nederland aan en in 1958 het echtpaar H. Thiessen.
Br. Jo (John) en Henk Thiessen hadden beiden de leiding van de gemeente te Den Haag op zich genomen totdat br. J. Thiessen jr. en gezin in 1960 naar Amerika vertrok.
Maar ondanks zijn vertrek naar Amerika kwam hij geregeld naar Nederland en Duitsland om spreekbeurten te geven.

1966: De gemeente Den Haag voor het gebouw "De Fjord", Voorburg

De gemeente groeide gestadig en er kwamen veel meer kinderen bij. Waar aan het begin alleen een kinderopvang aanwezig was, werd al gauw de noodzaak gezien om een zondagschool op te richten. En dit gebeurde dan ook in 1976.
Het was wonderlijk hoe de Heer de gemeente zegende met een eigen gebouw juist op het moment dat de huur van "DE FJORD" door de eigenaar werd opgezegd.
Op 1 Februari 1979 konden we naar ons eigen gekochte gebouw aan de Deimanstraat 11 verhuizen.

In 1984 werd br. H. Thiessen, die zijn laatste jaren in Indonesie wilde doorbrengen, opgevolgd door br. W.G. Wetters en werd op zijn beurt in 1986 opgevolgd door br. E. Cornfield.

De Voogangers van de gemeente Den Haag:

J. Thiessen

geb. 26.08.1906
overl. 28.10.1986

H. Thiessen

geb. 28.03.1908
overl. 11.05.1987

G. Wetters

E. Cornfield

Maart 1993: De gemeente Den Haag in het gebouw "de Deimanstraat 11" met de zondagschool "de Pinksterbloem"

De gemeente te Apeldoorn

Vanaf 1950 was br. W. Hooghwinkel in Indonesie plaatsvervanger van br. H. Thiessen, tot zijn vertrek naar Nederland in 1957.

br. W. Hooghwinkel in actie
in Indonesie (1956)

In 1957 verliet het gezin W. Hooghwinkel Indonesie en vestigde zich in het begin in Den Haag. Toen hun zoon naar Apeldoorn verhuisde, vestigden hij en zijn vrouw zich ook in deze stad.

Op 4 Dec. 1957 werd de eerste huissamenkomst gestart met 13 personen; het waren leden van drie gezinnen.
Br. W. Hooghwinkel had kort daarna besloten om niet als huissamenkomst verder te gaan, maar om een gemeente te stichten. Een zaaltje werd gehuurd en zo ontstond de gemeente in Apeldoorn.
Hij had in het begin niet alleen de leiding van de gemeente Apeldoorn op zich genomen, maar tevens had hij in Arnhem ook een gemeente gesticht. Zo leidde hij 's ochtends de diensten in Apeldoorn en 's middags in Arnhem totdat br. H. Kuipers het van hem overnam.

Br. W. Hooghwinkel

De gemeente Apeldoorn (1960?)

Maart 1993: De gemeente Apeldoorn

De gemeente te Arnhem:

De gemeente te Arnhem werd gesticht door br. W. Hooghwinkel en werd later overgenomen door br. H. Kuipers.

Na het vertrek van br. H. Thiessen uit Indonesie werd br. J.D. Jaquet, die al enige jaren het woord bracht in Bandung, aangesteld tot voorganger van de gemeente in deze stad. (Litsonlaan - later jl. Mardjuk)

In 1958 werd een nieuw kerkgebouw aan de jl. Semar (Bandung) geopend en God zegende het werk. Al gauw werden de zondagdiensten bezocht door 450 personen; de zondagschool groeide naar 200 kinderen en ook de jeugdgroep bestond uit 150 jongeren.

In 1967 vertrok br. J.D. Jaquet met gezin naar Nederland en vestigde zich in Arnhem om daar voorganger van de gemeente te worden. Hij verving br. H. Kuipers, die zich als voorvanger terugtrok.

Br. J.D. Jaquet was voorganger van 1967 tot 1986 en werd opgevolgd door zijn zoon br. T. Jaquet die tot op heden de gemeente in Arnhem leidt.

De Voorgangers van de gemeente Arnhem:

Br. J.D. Jaquet

Br. T. Jaquet

Maart 1993: De gemeente Arnhem

HET LEVEN VAN DE FAMILIE THIESSEN PAKANTAN (SUMATRA)

Herhaaldelijk kwam de vraag tot Vader Thiessen, die als zendeling werkte in Sumatra: **"Kunt u ons eens wat van Sumatra laten zien waar u reeds jarenlang heeft gewerkt?"**

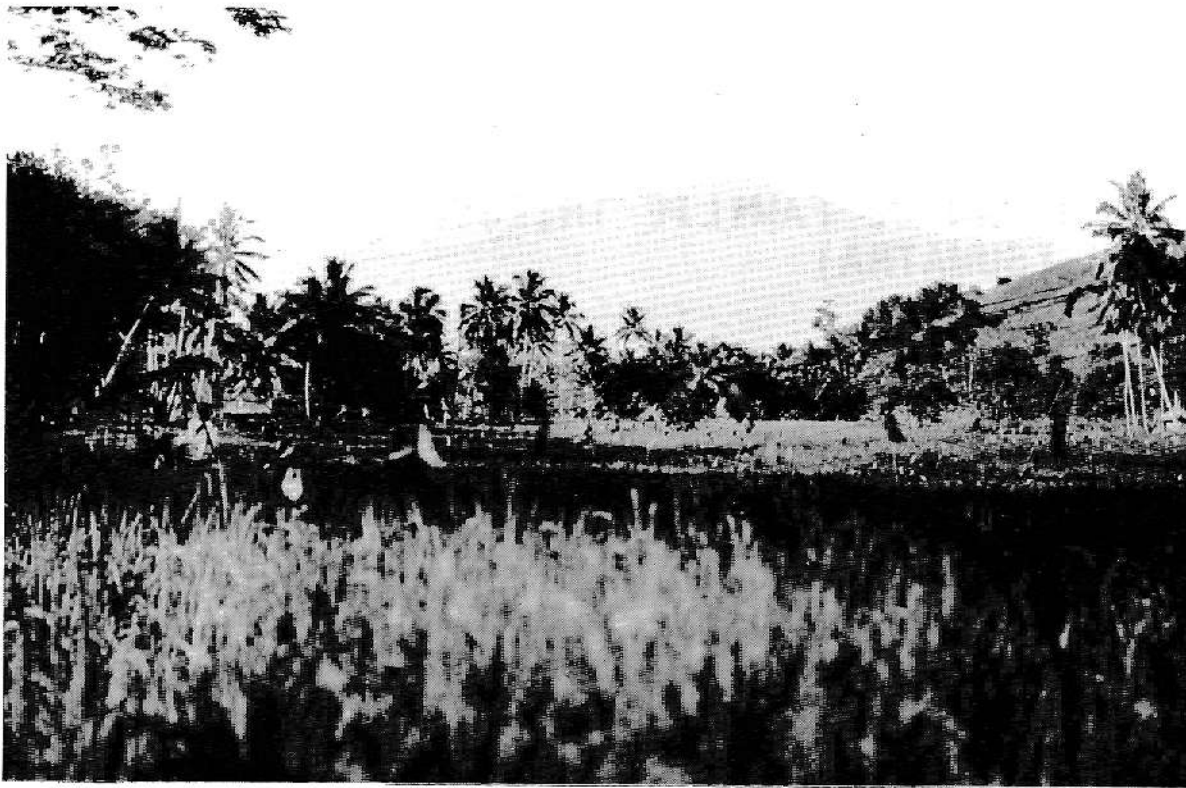
En zo onstond een door hem geschreven boekwerk met als titel: **"Pakantan, een belangrijk gedeelte van Sumatra"**. Het boekwerk werd aangevuld met prachtige foto's uit de bataklanden.

Hieronder vindt u een uitgebreide samenvatting van dit volumineus boekwerk.

Pakantan is het zuidelijkst gedeelte van de Bataklanden en ligt 850 m. hoog boven de zeespiegel en is omringd door bergen waar toen wilde dieren zoals tijgers, panters, wilde varkens, reuze slangen en apen ongestoord konden voortleven.
De naam Pakantan zelf betekent "neergelaten". De volkslegende zegt n.l. dat de eerste bewoners van Pakantan hun huizen met 't oog op de wilde dieren en hun vijanden, in de bomen bouwden. Alles wat ze nodig hadden voor dagelijks gebruikt moest met touwen gehezen of neergelaten worden.

De Evangelieverkondiging door de zendelingen had volgens Vader Thiessen niet alleen te kampen met weerstanden vanwege het "adatrecht" (zeden en gewoonten), maar ook vanwege het oprukkende Mohamedaanisme.

"Wij hebben de ondervinding opgedaan dat de gewonnen Christenen beter opgroeien en staande blijven als ze bij elkaar wonen in één dorp en zoo mogelijk afgezonderd worden van de invloed van de Mohamedanen. Men kan licht op de gedachte komen, laat de christenen liever in de mohamedaansche dorpen blijven, en als lichten schitteren in de duisternis. Dat is wel waar, maar het moeten eerst lichten worden. Dit is mogelijk in een Christenland waar men van kindsbeen af onder Christelijken invloed gestaan heeft; maar dit nauwelijks mogelijk daar, waar men nog nooit in zulk een atmosfeer geleefd heeft.
Zoo is dan bij ons een dorp gesticht en wonen de Christenen vreedzaam in de buurt van den zendeling. Als ze sterk genoeg zijn, kunnen ze uitgezonden worden naar hun dorpen om hun licht te laten schijnen". (bl. 8)

(Op de achtergrond links ziet men de in palmen gehulde dorpen en rechts het kerkje, zieken- en woonhuis)

Geestenbossen:

Men treft vele honderden geestenbossen aan in de Bataklanden. Hoewel een groot deel van Pakantan en omgeving door fanatieke Mohamedanen bewoond werd zijn de heidense gewoonten toch nog diep geworteld.
Uiterlijk zijn ze wel strenge Mohamedanen, maar in hun hart nog heidenen. Men is bevreesd de geestenbossen te naderen en schreven vele sterfgevallen en ziekten toe aan de invloed van de boze geesten.
Wat het Mohamedanisme van het geestendom niet overboord kon werpen, heeft het laten voortbestaan.

"In mijn lief Pakantan waren vier van deze bolwerken des satans, drie ervan zijn door de zending gesloopt, één is er nog".

"Nooit zal ik den dag vergeten, toen ik met een klein hoopje Christenen over de Batang Gadis rivier trok, om de vesting van het geestenbosch-Batoe Paroelas- te bombarderen. Op dezen dag was geheel Pakantan in onrust. Deze beruchte plaats was eeuwenlang een toevluchtsoord der Pakantanners geweest...........................
Hier toonde men mij in de gaten van de rotsen de slaapplaatsen der geesten................
Zoals Bonifacius deed met den dondereik bij Wismar, zoo ook grepen wij de bijlen en begonnen met het vellen van dit bolwerk. Na een tijd van twee tot drie maanden lag het geheele geestenbosch tegen den grond en is nu voor altijd van de aarde verdwenen.
Deze eenige daad werkt verpletterend, zoowel onder Mohamedanen als heidenen". (bl. 9 en 10)

Het Adatrecht:

De Bataklanden werden in die tijd geregeerd door verschillende vorsten en het "Adatrecht" (zeden en gewoonten) werd streng gehandhaafd.
Dit trad bij zekere gelegenheden, zoals geboorte, huwelijken, bouwen en inwijden van een huis, sterfgevallen en rechtzaken sterk op de voorgrond.
Zoals gezegd bracht de adat de zendelingen in zeer grote moeilijkheden bij het zendingswerk.
Aan de ene kant komt de zedenwet in tegenspraak met het Christendom en aan de andere kant verlangt de adat onvoorwaardelijke gehoorzaamheid en daar was veel wijsheid en inzicht nodig van de zijde van de zendeling.

"Men heeft groote wijsheid en inzicht noodig om zelfs aan de gewoonten, die in strijd zijn met het Christendom, een einde te maken. Ik heb altijd den regel vast gehouden, neemt ge van hen iets weg, geef er dan wat beters voor in de plaats". (bl. 28)

Had men de vorst tegen zich, dan kon men jarenlang werken zonder een ziel te winnen.
Het boekwerk van Vader Thiessen vermeldde de wonderen van God, aan vorsten bewezen, die er toe hebben bijgedragen dat de verhouding van vorst en zendeling altijd zeer vriendelijk was geweest.

Zendingsschool:

De zendingsschool in Pakantan werd dagelijks door meer dan 100 kinderen bezocht en onderricht werd gegeven in lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde, tekenen, Bijbelse geschiedenis en zingen.
De meeste onderwijzers van Pakantan hadden hun opleiding op het Seminarie te Depok ontvangen.

Het Weeshuis:

Rond 1906 werd er een weeshuis gesticht. De adat van de Batakkers zegt: Als de ouders sterven en kinderen achterlaten, dan zijn de naaste bloedverwanten verplicht zich het lot van deze kinderen aan te trekken.

Het was wel een goede gewoonte dat familieleden voor de weeskinderen zorgden, maar toch bracht dit in het werk van de zendeling grote moeilijkheden met zich mede, want christelijke kinderen van gestorven christen ouders moeten ook door niet christelijke familieleden worden opgevoed, en werden dan zo aan het Christendom onttrokken.
Deze gevallen brachtten Vader en Zs. Thiessen er toe een weeshuis op te richten.

Vrouwen- en meisjesvereniging:

Onder leiding van Zs. Thiessen werden de vrouwen en meisjes verzamelt en bezig gehouden.
Zo werd door haar onderricht gegeven in knippen en naaiwerk, handwerk en werd er gezongen en naar Gods Woord geluisterd.

De vrouwenvereniging

De meisjesvereniging

Diakenen:

Vader Thiessen benoemde ook Diakenen die de armen-verzorging ter harte namen.
Om de belangrijkheid van de Diakenen weer te geven laten we Vader Thiessen zelf aan het woord:

"Deze zijn zeer zeker de rechterhand van den zendeling en ze doen een zeer gewichtige arbeid. Van hen heeft men naast de onderwijzers wel de meeste hulp.
Als de leden der gemeente in hun koffietuinen blijven om die te bewaken en niet ter kerk komen, gaan ze die opzoeken, troosten of bij ziekte van het noodige voorzien. Bij de feestelijkheden zijn het de Diakenen die letten op orde en goede zeden, opdat er niets gebeurt in strijd met het Christendom of de gemeenteregels.
Ook spelen ze de rol van politie in het christelijke dorp.
Ze nemen maatregelen tegen brandstichting, zo houden de Zendingsposten en alles wat er in en om is in orde.
Dan bij begrafenissen hebben ze de familieleden uit te noodigen en alles te beredderen, en de gehele grafstoet te regelen.

Daar in Indie de dooden zoo spoedig mogelijk begraven moeten worden, wegens de hitte, zoo geeft een doode altijd veel werk opeens voor de Diakenen - want meestal wonen de familieleden ver af in 't bosch.
Deze Diakenen hebben werkelijk wel enige bezoldiging noodig, opdat ze hun werk naar behooren kunnen vervullen. Vooral doet 't mij genoegen te kunnen meedeelen hoe eenige van deze bruine broeders met ijver en vlijt hunne medemenschen zoeken te redden.
Het is de langjarige ervaring dat de ingeborenen door de Christenen zelf gewonnen worden, want zelden zal een Batakker voor een zendeling zijn hart blootleggen; ook zullen ze zelf met geen verzoek tot hem komen, altijd door een tusschenpersoon en daarom kiest het volk een onderwijzer of een Diaken. Ik durf gerust zeggen dat deze menschen ten voorbeeld gesteld konden worden aan Europeesche Diakenen." (bl. 36 en 37)

De Diakenen

Kerk, Ziekenhuis en Woonhuis:

Het **Kerkgebouw** was groot genoeg. Minstens 800 mensen konden er goed plaats in vinden. Er werden vertaalde Sankeyliederen gezongen onder begeleiding van fanfarecorps en orgel. Hier werden onder handoplegging voor de nieuwgeborenen een zegen afgesmeekt, huwelijken afgesloten, gemeenteleden opgenomen, aan overledenen een afscheidsgroet toegezongen en bovenal voor het in zonden liggende Pakantan gebeden.

"Hoe dikwijls zijn epidemische ziekten door de gebeden van de Christelijke gemeenten afgewend. Ik herinner me nog een tijd dat er meer dan 60 kinderen, binnen korten tijd aan pokken stierven en van onze Christenen geen enkele. En waarom? Omdat ze elken avond te zamen kwamen in de kerk en baden om bewaard te blijven voor deze ziekte. Honderden van zulke wonderen heeft de Heer tot versterking van het geloof van onze bruine Broeders gedaan. De Mohamedanen weten heel goed dat het gebed van de Christenen een macht is.
God zegene u! klein hoopje onder zulk een verkeerd en verdraaid geslacht!"
(bl. 38)

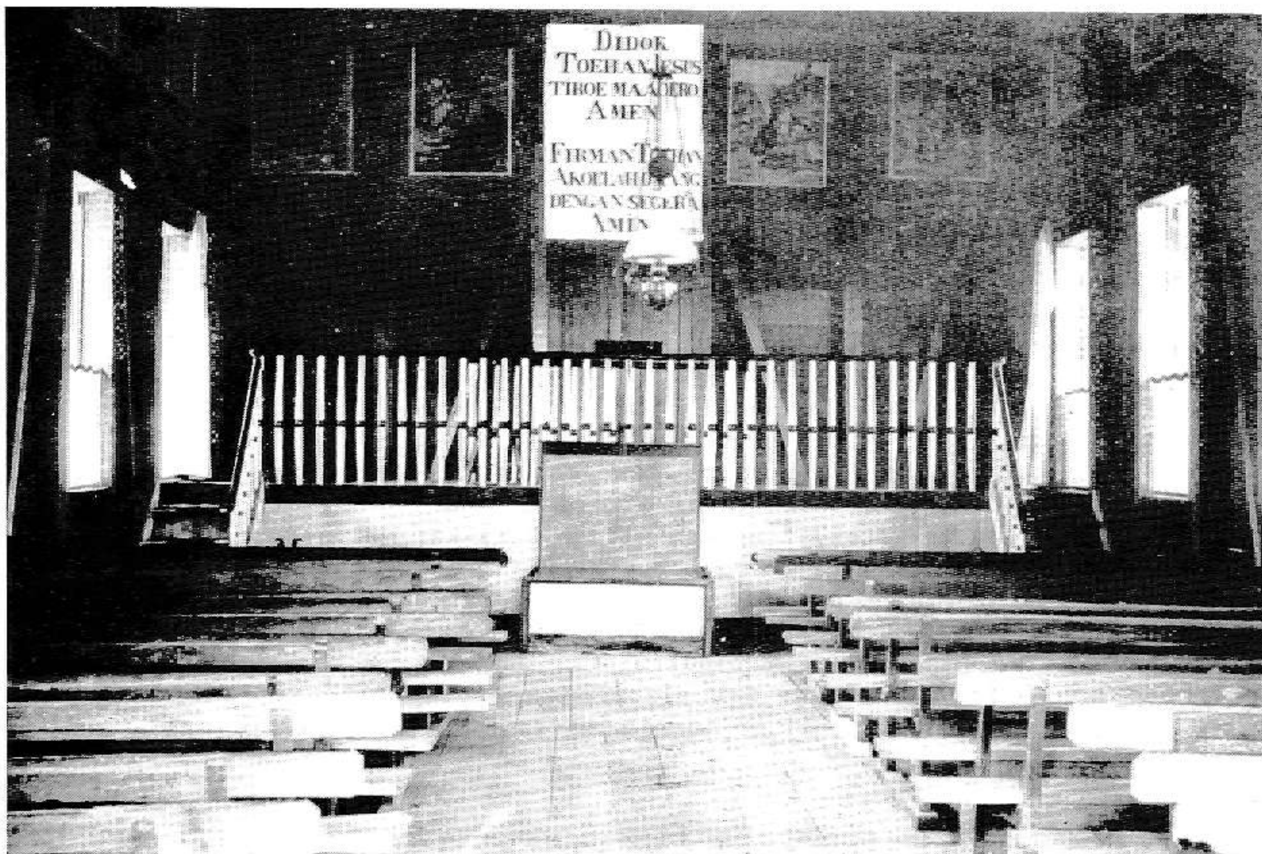
Ziekenhuis Woonhuis Kerkgebouw

Kerkgebouw in Pakantan (Sumatra)

De gemeente voor het kerkgebouw in Pakantan

Dit is de kerk te Pakantan van binnen gezien

In **het Ziekenhuis** van Pakantan werden jaarlijks tot 6000 personen behandeld.
Reeds het eerste jaar (1901) bij aankomst van Vader Thiessen had hij bij de regering op de noodzakelijkheid van een Ziekenhuis gewezen. Dit werd dan ook ingewilligd en zo verrees er een Ziekenhuis dat uit 3 grote vetrekken bestond, 't middelste daarvan was de kliniek en de apotheek.

"Daar heb ik de gelegenheid tot naaien, snijden, tandentrekken en ook tot het afwegen en toereiken van medicijnen".

Aan beide kanten bieden de ruime kamers gelegenheid om ernstige zieken te herbergen.

"Men doet hier wonderlijke ervaringen op bij menschen, die nog nooit medicijnen gebruikten. Wel hebben ze zelf hunnen doctoren, die overeenkomstig hun tooverboeken, de ziekten namen geven en medicijnen toedienen; maar weinig succes daarmee hebben".

Deze tovenaars met hun "medicijnen" werden overwonnen door de zending. Hier had men gelegenheid om met de mensen over de ziel en geestesziekten te spreken en zo werd de medicijn een goede poort om tot het hart te komen; want dit was veelal met zoveel omheiningen en muren omgeven, dat het moeite kostte tot die vesting van de zonde door te dringen.

De tovenaars en priesters zagen dat men daarmede afbreuk deed in hun winstgevende zaak en zij stookten het volk op door te beweren, dat ze door de medicijn tot Christen gemaakt of bezeten werden.

"In den eersten tijd van mijn zijn in Pakantan, kwam een hooge Bataksche Dame, die aan waanzin leed, in ons Ziekenhuis en vroeg om medicijn. Men gebruikte nu de satanische list om te beweren, dat deze vrouw door de medicijn van den zendeling waanzinnig was geworden.
Nooit zal ik die avond vergeten, toen een wilden Batakker met een dolk mijn kamer betrad met het plan mij te te vermoorden. Hij was ook opgestookt door priesters. Ik was echter niet alleen; mijn trouwe Jonathan was bij mij. Hij ging heel kalm met ons zitten praten en verdween, zooals hij gekomen was. Buiten gekomen zeide hij tot zijn handlangers, die hem wachten: 'ik heb niets kunnen doen, ik had een gevoel alsof mijn handen gebonden waren'. Gods almachtige armen hadden mij - hoewel ik 't mij niet bewust was - omvat".

In dit woonhuis heeft het gezin van Vader Thiessen meer dan 11 jaar gewoond.

HET ONTSTAAN EN BLOEI VAN DE PINKSTER-BEWEGING IN VOORMALIG NEDERLANDS-INDIE EN INDONESIE

Johannes Thiessen werd op 22 November 1869 uit Hollandse ouders te Kitchkas (Jekatrinnaslov) in de Oekraine geboren.
Zijn ouders waren west-Friezen en heten Gerhard Thiessen en Margaretha Kethler.

Zijn voorouders waren Mennonieten die ongeveer 340jaar geleden uit Witmarsum in Friesland via Polen naar Zuid-Rusland emigreerden.
Zij hadden zich nooit met de Russische bevolking vermengd en spraken een Hollands-Duits dialect en waren vrijgesteld van dienstplicht.

Tijdens hun verblijf in Zuid-Rusland begon eigenlijk reeds zijn opdracht. God toonde zich aan de familie Thiessen en dit gezicht werd opgetekend en luidde als volgt:

Im Jahre 1888 kam der Liebe Gott des Nachts zu der Thiessen Familie in Einlage am Djnepr und sagte zum Johannes:

"Du sollst mein Botschafter in Sumatra werden; Du sollst dort die Heiden bekehren und ihnen von der Liebe Gottes durch Jesus erzählen. Ich öffne dir Tor und Tür.
Gehe in meinem Namen!"

Dit gezicht Gods was de drijfsfeer voor Vader Thiessen (zoals hij genoemd werd) om als zendeling het evangelie van Jezus Christus te gaan verkondigen, allereerst in Sumatra en daarna op Java.

Op 25 jarige leeftijd (1894) ging hij naar Zwitserland en genoot daar zijn Theologische opleiding aan het St. Chrischona Seminarium bij Bazel, waarna hij naar Holland vertrok.
In Rotterdam volgde hij een korte geneeskundige studie dat later uitermate van nut was op het zendingsveld.
Ook bestudeerde hij de Bataktaal, want voor dat gebied wist hij zich geroepen.

Te Rotterdam ontmoette hij zijn latere vrouw Anna Maria Vink, geboren te Overasselt (Gelderland), dochter van Vink/De Hartog.

Sumatra:

In 1901 ging Vader Thiessen als zendeling van de Doopsgezinde Kerk naar de Bataklanden in Sumatra waar hij samen met de Deense zendeling/Evangelist Nommensen samenwerkte.
Br. Nommensen genoot in die tijd bekendheid onder de Bataks omdat hij reeds lang onder hen gearbeid heeft.
In Sumatra werden hun kinderen, 3 zonen en 3 dochters geboren.
12 jaar werkte hij onder de Bataks, in een tijd, dat het kannibalisme nog heerste, waarna hij en zijn gezin naar Holland terugkeerde. (over het zendingswerk in Sumatra had Vader Thiessen een boek geschreven waarvan een samenvatting in dit boekwerk is opgenomen)

Terug in Nederland:

In 1916 ging hij als vertegenwoordiger van de inkt- en verffabriek TALENS & Co. naar Rusland, waar de communistische revolutie uitbrak, zodat terugkeer naar Holland nagenoeg onmogelijk was.
Het was echter de ministers Dr. Abraham Kuyper en Loudon gelukt Vader Thiessen naar Holland terug te krijgen, waar hij op verzoek van de Hollandse regering een 70-tal lezingen in verschillende plaatsen tegen het communisme heeft gehouden waarvoor de Hollandse regering bij herhaling haar dankbaarheid betuigde.

Gedurende de tijd dat hij in Europa verbleef, woonde hij vele opwekkingsdiensten bij. In Basel, Zwitserland kwam hij in contact met de eerste Pinkstergroep in Europa en ontving in een van de samenkomsten, die hij bijwoonde, de doop met de Heilige Geest.

In Duitsland ontmoette hij Pastor Jonathan Paul, een Duitse Pinksterleider, die een grote had invloed op zijn leven.
Verder ontmoette hij ook br. Roelof Polman, de man die later de "Pinksterboodschap" in Nederland heeft gebracht.

Vervuld van Gods Geest, kwam een verlangen in zijn hart om terug te keren naar Nederlands-Indie om daar het "volle" Evangelie te brengen.

Java:

Met toestemming van de Nederlands Indische Regering vertrok Vader Thiessen en zijn gezin in 1921 naar Nederlands-Indie om daar het "volle" Evangelie te brengen.

Vader Thiessen vormde samen met de zendelingen Brs. van Klaveren en Groesbeek en de uit Liverpool (Groot Brittannie) afkomstige evangelist Br. Bernard de pionieren van de Pinkster opwekking in Nederlands-Indie.

De eerste opwekking in Tjepoe (Java) op 29 Maart 1923, dus 70 jaar geleden, kan worden weergegeven door zelf de woorden van Vader Thiessen aan te halen:

"Dit is Het" wat God begon te doen op 29 Maart 1923 in Tjepoe, toen een schare van mannen, vrouwen, zonen en dochters gedoopt werden met de Heiligen Geest en begonnen te spreken in vreemde tongen, gezichten kregen en profeteerden"

(uit het blad "Dit is Het", 1ste jaargang, no.1, 1 Juli 1923 waarvan de gehele editie volledig opgenomen is in dit boekwerk)

Deze opwekking in Tjepoe betekende het begin van een machtige beweging van Gods Geest in Indonesie en werd kort hierna gevolgd op 12 April 1923 te Surabaja en op 20 Mei 1923 te Bandung.

Vader Thiessen vestigde zich met zijn gezin in de stad Bandung en stichtte de "Pinksterbeweging" en was overtuigd van de noodzaak van de genadegaven des Geestes bij de bediening ter volmaking van de gemeente des Heren.
Op 1 Juli 1923 verscheen het blad "Dit is Het" voor het eerst als orgaan van de Pinksterbeweging in Nederlands-Indie.
Bandung werd het centrum van een bloeiende Pinksterbeweging.

In de beginperiode van de Pinksterbeweging werd voor de samenkomsten een zaal van het Landraadsgebouw (het gerechtsgebouw), die s'avonds en op zondag niet gebruikt werd, gehuurd.
In één van van zijn eerste preken in het gerechtsgebouw sprak Vader Thiessen de volgende woorden:

"Dagelijks worden hier in deze ruimte, door de week misdadigers berecht en vonnissen over mensen uitgesproken, maar vandaag, in deze Eredienst, kunnen zondaars en boosdoeners, vergeving vragen voor al hun daden ontvangen van de Grote Rechter, dat is Jezus Christus".

In de samenkomsten van de Pinksterbeweging bevestigde de Here God Zijn aanwezigheid met wonderen en tekenen, vele mensen werden bekeerd, zieken werden genezen en gelovigen werden vervuld met de Heilige Geest. Deze geweldige wonderen en tekenen gingen vooraf aan de opwekking.
Enkele namen van personen uit de Pinksterbeweging van het eerste uur waren: Moeder Teffer en haar kinderen, tante Mien Litson, familie van Kuilenburg en tante Oen Droop (en nog vele anderen).
En al gauw was de zaal, die voor de samenkomsten van de Landraad gehuurd was, voor dat doel te klein geworden.
Hieraan kunnen we merken dat er niets nieuws is onder de zon en de geschiedenis herhaalde zich.
Evenals toen de eerste gemeente geboren werd, kon van de Pinksterbeweging in Bandung gezegd worden, wat in het laatste vers van Handelingen 2 geschreven staat:

"En de Here voegde dagelijks toe aan de kring, die behouden werden"

En zo werd de zaal te klein en moest men omkijken naar een grotere zaal. In plaats van een grotere zaal te huren, werd het plan geopperd om een eigen kerk te bouwen. Dit was mogelijk dank zij Zs. Mies Litson die, uit dankbaarheid voor de Heer, een stuk grond schonk aan de Pinksterbeweging waarop men een kerkgebouw kon bouwen.
Aldus verrees er aan de le Litsonlaan 11 de "BETH-EL" kerk dat aan 300 mensen plaats bood.
Op de wand achter het kansel stond, in gouden letters op zwart fluweel, de volgende tekst geschreven:

"HOORT, WAT DE GEEST TOT DE GEMEENTE ZEGT"

De samenkomsten van de Pinksterbeweging werden in de beginperiode met argusogen gevolgd door de "traditionele" kerken waar deze wonderen en tekenen niet gebruikelijk waren en vader Thiessen werd zelfs hiervoor voor het Gerecht gedaagd.

In Bandung werd Vader Thiessen geassisteerd door Br. R. Teffer, Br. Maud Rakers (broer van de vader van zr. Hetty Rakers) en Br. van Klaveren.
Na hun studies te hebben volbracht in Duitsland en Groot Brittannie, hebben zijn beide zoons, Henk en Johannes jr., hem in zijn werk geholpen.

In April 1923 diende Vader Thiessen bij de Gouverneur Generaal van Nederlands-Indie een verzoek in, om het evangelie te mogen verspreiden.
Op 4 Juli 1924 werd welwillend daarover beschikt.
Van dat moment af breidde het werk zich uit tot vele steden.

Hoe het evangelie zich naar Batavia (Jakarta) uitbreidde was een verhaal apart:

Een jonge vrouw logeerde bij moeder Teffer, die zij reeds kende uit Kupang (Timor), en zij merkte de grote verandering en blijdschap op bij de fam. Teffer. Haar vriendin, Nel Teffer, getuigde hiervan en haar hart werd zelf hierdoor bewogen dat ze met de familie naar de "samenkomst" meeging. Zij werd vervuld met Gods Geest.
Teruggekeerd in Batavia begon zij bij haar familie te getuigen van de wonderbare dingen, die zij in de samenkomsten in Bandoeng gehoord, gezien en ervaren had.
Zij had enkele exemplaren van het tijdschrift "Dit is Het" meegebracht om te lezen.
Toen oma Moesje Wetters ze gelezen had, zei ze:

"Nodig die meneer Thiessen om hier bij ons te komen"

Zo ontstond de eerste gemeente van de Pinksterbeweging in Batavia. De eerste samenkomst werd gehouden in het huis van de familie Wetters aan de jl. Kebon Sirih 49 met als aanwezigen, de familie Wetters en enkele vrienden waaronder de familie Hooghwinkel en de familie de Siso.

Het Thema van die eerste samenkomst in Batavia was: DE WEDERKOMST DES HEREN, en werd gebracht door Vader Thiessen zelf.

De gemeente daar kwam tot bloei en al heel snel was het huis van de familie Wetters te klein geworden voor de samenkomsten en werd hiervoor een pand gehuurd aan de jl. Kwitang 6.
Het kleine groepje werd waarachtige getuigen des Heren en maakten, met de hulp van de Heer, dat de gemeente in die stad groeide, zodat de voormalige Methodistenkerk aan de jl. Soka 4 gekocht moest worden om de Zondagdiensten van de gemeente te kunnen houden.
De gemeente en het kerkgebouw (alhoewel reeds herbouwd) aan de jl. Soka 4 bestaat tot op heden nog en wordt geleidt door Br. John Thera (vader van zr. Trees Kusardy).

Vanuit de steden Bandung en Batavia breidde de Pinksterbeweging zich uit, eerst over Java en later naar de buitengewesten. Vele van de Pinksterbewegingbroeders waren ambtenaren en moesten op bepaalde tijden van standplaats veranderen en zo kon vaak binnen de kortste tijd nieuwe gemeenten gesticht worden in andere plaatsen.

Br. Van Klaveren werd later in Semarang geplaatst. De jongste zoon, Theo Thiessen, werd door zijn vader naar Jogjakarta gestuurd waar hij het werk deed samen met Br. van Hughten en Br. Maud Rakers.
Zs. Lena en Br. Theo Thiessen trouwden in 1935 en waren in Jogjakarta gebleven.
Uit deze tijd stamt het verhaal over "ga in uw binnenkamer..." en Br. van Hughten, die in het begin de Indonesische taal nog niet machtig was, vertaalde het met "ga in je kamar ketjil" wat "toilet" betekent.

Br. Maud Rakers werd na Jogjakarta nog naar Sukabumi overgeplaatst en veel later naar Menado waar hij samen met Br. Henk Thiessen het evangelie verkondigde.
Zs. Roos Droop en Br. George Droop, Br. Frits Cordesius, Zs. Mien Cordesius, Br. Theo en Alfons (Pon) Wetters waren actief in Cheribon. Hier werden de diensten gehouden in de auto garage van de laatst genoemde broeders. Iedere zondag moesten de auto's eerst uit de garage gehaald worden.

Br. Theo Thiessen, Br. Henk Thiessen, Br. van Hughten en Br. Maud Rakers hadden samen de samenkomsten uitgebreidt tot in Semarang, Sragen/Solo, Madiun, Kediri, Tjilatjap, Purwokerto en Gombong totdat de Oorlog uitbrak.

Na het overlijden van Br. Theo Thiessen waren zijn vrouw en kinderen verhuisd naar Bandung.

In 1956 verhuisden Zs. Lena Thiessen en kinderen naar Nederland (Apeldoorn).

Resumerend kunnen we zien dat vanuit Bandung als centrum, de Pinksterbeweging zich snel verspreidde over West-, Midden- en Oost Java en verder over Noord- en Zuid Celebes (Sulawesi).

Vader Thiessen, zoals hij altijd werd genoemd, overleed op 1 Maart 1953. Moeder Thiessen overleed reeds eerder op 9 Mei 1931. Zijn zoon Henk Thiessen, die en het jaar 1950 trouwde met Zs. Adriana Wetters, zette het werk voort.

J. Thiessen jr.   J. Thiessen sr.   H. Thiessen   T. Thiessen

De Overgangsfase:

Na het overlijden van Vader Thiessen kwam er met betrekking tot de "Pinksterbeweging" een "overgangsfase" in Indonesie.

In 1953 werd in Indonesie de Pinksterbeweging een stichting, die de naam kreeg: Penggerakan Kristus.
Dit vond plaats op 7 Mei 1953 ten overstaan van Notaris Madagie in Bogor.
Bij de oprichting van deze stichting waren aanwezig:

zr. Th. van Kuilenburg
zr. S. Riboch
br. E. van Mossel
br. Mozes Limahelu
br. Tan Eng Lok
br. W. Hooghwinkel
zr. A. Thiessen-Wetters
zr. Peeters-Sinyal
br. Jap Jo Keng Hong
br. Tan Chiang Woo
br. R. Pangemanan

Het bestuur van de stichting zag er als volgt uit:

Voorzitter : br. Tan Kim Lee
Vice Voorzitter: br. H. Thiessen
Penningmeester : br. Eliza Riboch
Leden : br. Sarpan, br. Parman, br. H.P. Sinyal

Op een bestuursvergadering op 30 Augustus 1954 werd het bestuur als volgt veranderd:

Voorzitter : br. H. Thiessen, Jakarta
Vice Voorzitter: br. Tan Kim Lee, Sukabumi
Secretaris : br. Sibarani, Bandung
Penningmeester : br. Eliza Riboch, Jakarta
Leden : br. Sarpan, Cimahi
br. H.P. Sinyal, Cimahi
br. Parman, Bandung

Nadat br. Sibarani in 1956 uit de gemeenschap was getreden, werd door de algemene vergadering op 28 December 1957 een nieuw bestuur gekozen, dat uit de volgende leden bestond:

Voorzitter : br. E. Riboch
Vice Voorzitter: br. The Kim Jan
(vader van zr. Trees Kusardy)
1ste Secretaris: br. E. Tangkau
2de Secretaris : br. J.H. Hukom
Penningmeester : br. Ong Kian Hoey
Komissarissen : br. J. Suharto en zr. S. Riboch

Tenslotte werd op de Conferentie van 5 t/m 8 April 1960 de naam van de stichting veranderd tot: "Gereja Gerakan Pentakosta" (GGP).
De GGP telt momenteel 180 gemeenten over geheel Indonesie en wordt door Indonesische gelovigen geleidt.

Br. H. Thiessen werd tot aan zijn overlijden op 11 Mei 1987 beschouwd als de geestelijke vader (bapak Rohani) van de GGP in Indonesie.

In 1958 moest Br. Henk Thiessen vanwege de politieke situatie naar Nederland uitwijken; Zijn broer Johannes Thiessen jr. (John Thiessen) was al in het jaar 1954 in Nederland gekomen.
Br. Johannes Thiessen jr. had in Den Haag samen met Br. Dick Teffer en een groep gerepatrieerde leden van de Pinksterbeweging samenkomsten gehouden, totdat hij in 1956 naar Amerika emigreerde. Hij overleed op 28 October 1986).

In Nederland werd door Br. Henk Thiessen de Christelijke Gemeenschap "De Pinksterbeweging" gesticht.
Verder is het blad "De Mannakorrels" als orgaan van het genootschap verschenen.

HET WERK VAN DE PINKSTERBEWEGING IN NEDERLANDS - INDIE

Om ons een indruk te geven hoe het werk Gods zich verspreidde naar vele plaatsen in Nederlands-Indie hebben we in de archiven moeten gaan spitten en vonden dan ook in het tijdschrift "Dit is Het" vele artikelen hierover.

Het zijn weliswaar "moment opnamen" maar desondanks geeft het ons een prachtig beeld over Gods werk in de begin jaren van de Pinksterbeweging in Nederlands-Indie.
De hieronder afgedrukte artikelen zijn letterlijk overgenomen uit het tijdschrift "Dit is Het".

HET WERK GODS IN DEN INDISCHEN-ARCHIPEL

(6e Jaargang, December 1928, no.6, bl.89-93)

> En de zeventig zijn wedergekeerd met blijdschap, zeggende Heere ook de duivelen zijn ons onderworpen, in Uwen naam. En Hij zeide tot hen:
> Ik zag den satan als een bliksem, uit den hemel vallen. Ziet ik geve u de macht, om op slangen en schorpioenen te treden, en over alle kracht des vijands; en geen ding zal u eenigszins beschadigen;
> Doch verblijdt u daarin niet, dat de geesten U onderworpen zijn; maar verblijdt u veel meer, dat uwe namen geschreven zijn in de hemelen, Luk.10:17-20.

Waar we in het laatste blad van dit jaar 1928 een extra plaats bieden aan het werk Gods in den Indischen Archipel, daar doen we dit, niet zooals men menigmaal hoort en ziet uit reclamezucht, maar ten eerste: uit dankbaarheid tegenover Christus, Die getuigenis gaf aan het Woord Zijner genade en dit het gansche jaar bevestigde met teekenen des levens en ten tweede: om ook onze vrienden, lezers en lezeressen, aan de andere zijde van den oceaan in kennis te stellen met datgene, wat onder Gods toelating mocht tot stand komen.

Overtuigd zijnde van het werk Gods en de zaak van Christus waarvoor we staan, mochten we met vrijmoedigheid het ware, zuivere, eenige Evangelie verkondigen en wanneer we dan ook onzen geestelijken wachttoren beklimmen en overzien wat de Heer gewrocht heeft in menige plaats, dan kunnen we niets anders doen, als Hem de roem en eere brengen, die Hem toekomt in alle eeuwigheid!

BANDOENG

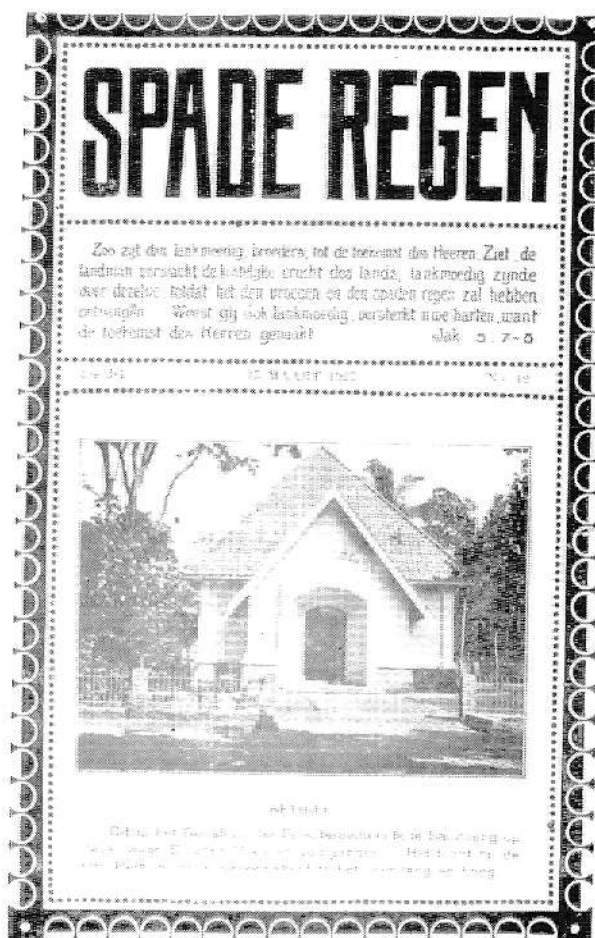
De bergstad, die als een brilliant gevat is in een groen omhulsel, is het centrum voor toeristen en verlofgangers en wordt wel de luxe-stad in het midden van den Preanger genoemd.

De groene bergen, die haar omgeven, schijnen haar te willen bewaken voor vreemde indringers, doch moesten het eerwaardig hoofd buigen, voor het Woord Desgenen, die de bergen drenkt uit Zijne opperzalen.

Zoo vielen in 1923 de eerste druppels van de stortbui, die ons nog heden verkwikt; de eerste vuurvlammen van het vuur, dat nog heden brandt en zoo zal het blijven tot op den dag van Zijne verschijning.

In een stille, niet ver van het centrum der stad verwijderde omgeving, ligt het eenvoudige, nette vergadergebouw, de Bethel-Tempel.

Hier is de plaats, waar we onder Gods goedkeuring en in 's Heeren tegenwoordigheid, zevenmaal per week onze gezegende samenkomsten mogen houden. Viermaal voor Europeanen in het Hollandsch en drie maal voor Maleiers Chinezen, Japaneezen, Menadooneezen, Ambonneezen en Soendaneezen in het Maleisch. Wonderen van genade zijn in het afgeloopen jaar hier in ons midden geschied. Maar neen, niet slechts hierop willen we staren, maar zooals de Heere tot Zijne zeventig zeide: Verheugd U daarover, dat Uwe namen staan in het boek des levens.

Bethel kerk te Bandoeng

Zoo deed de Heere ook toe in dezen tijd, tot de schare der geloovigen, zoowel bij de Europeesche als bij de Maleische samenkomsten.
Naam-Christenen werden kinderen Gods. Theosofen leerden Christus vinden, ongeloovigen leerden hunne knie buigen voor de Majesteit van Jezus en geloofden, zieken werden genezen.

TJIMAHI

Niet ver van Bandoeng verwijderd ligt de garnizoensplaats Tjimahi.

In het begin van het jaar kwam ons eigen gebouw tot stand, wat een zeer goede ligplaats heeft. Dadelijk aan den hoofdweg en een groot erf. Weliswaar hadden we vroeger reeds samenkomsten in deze stad, maar het waren de intieme huismeetings. We vroegen den Heer daarom hierin te voorzien en ons een eigen gebouw te geven. En ziet, Hij hoort en verhoort gebed.

Zoo begonnen we in het begin van dit jaar met onze nieuwe zaal en weinig menschen. Maar in het geloof mochten we het woord der waarheid verkondigen en ziet, wanneer ge nu een bezoek daar brengt, zullen u meer als honderd stralende gezichten toelachen en hebt ge den moed een vraag te stellen, dan zult ge verwonderd staan over de vrijmoedigheid van antwoorden.

Prijs God, dat ook deze stad met hemelschreeuwende zonden, nog een gelegenheid tot redding geboden wordt.
We denken dan ook a.s. voorjaar het gebouw uit te breiden zoodat nog meerdere zitplaatsen beschikbaar zijn.

Hier is het dikwijls, dat we als Paulus in Efeze te werk gaan (Hand.19:19) en toovermiddelen, de djimats en goena-goena verbranden.
Laatst kwam iemand met een zeshonderdjarige oude kris aan. Dit was een erfstuk van over-over grootvader. Deze kris werd elke vrijdag bewierookt en aangebeden en wie eenigszins met deze animistische wereld bekend is, weet hoe de menschen hiervoor bang zijn. Deze ook werd vernietigd en de man leerde vertrouwen en ontving kracht uit de hoogte.

Zoo hebben we daar eens in de week Europeesche en drie maal per week Maleische dienst. De Heere zegent elke meeting.

BATAVIA

De naam alleen reeds brengt in de Pinkstergeschiedenis in Nederlands-Indie ieder Pinksterbroeder en zuster op de knieen. Hier is de stad waar men samenspande om dit Pinksterwerk tegen te staan; hier is de plaats waar geheime complotten gesmeed werden en lastercampagnes op touw gezet werden; hier is het oord waar groote vijanden vrienden werden, om alles op te trekken tegen dit vaandel des kruises, tegen de waarheid van het Evangelie. Hier was het, waar we vergaderen moesten met gesloten deuren en van hier vroegen we telegrafisch H.M. de Koningin ons godsdienstvrijheid te verleenen in Ned. Indie.

Mocht het er dan ook soms donker uitzien en alles ons tegen zijn, laat ons acht geven op Gamaliels raad: Indien dit werk uit menschen is, zoo zal het gebroken worden, maar indien het uit God is, zoo kunt gij dat niet breken.

Personen verzekerden ons, dat deze nieuwe beweging nog geen drie maanden zou stand houden, maar we zien reeds langer dan drie jaar.

Zoo kunnen we ook hier getuigen: Indien God met ons is, wie zal tegen ons zijn?

Tot dusver hadden we onze samenkomsten in een groot gebouw, waarvan één zaal daartoe wel geschikt was.

Toch was het verlangen de kinderen Gods ook in deze plaats een officieel gebouw te hebben en werd het ook menigmaal in de gebeden den Heere voorgelegd. Eenige weken geleden kregen we dan ook nog het bericht, dat hoogst waarschijnlijk ons perceel afgebroken zou worden, daar er een weg moest komen. Nu dit was nieuwe zorg. Maar ziet hoe goed de Heere is; hoe getrouw Hij is, Die daar zegt: Ik zorg voor U.

Door Gods genade slaagden we er echter in de Methodisten-kerk te krijgen. Een zeer net, luchtig gebouw, waar we a.s. Kerstfeest de eerste meetings hopen te houden.

De Methodisten- missie gaat over naar Sumatra. Zoo zorgt de Heer op wonderbare wijze voor Zijn volk. Weliswaar was ons het oude Kwitang 6 dierbaar en was het de geboorteplaats voor menig Pinksterzuster en broeder, maar ook aan de plaats mogen we niet gebonden zijn. God zeide tot Abraham: Trek weg en in gehoorzaamheid toog hij heen, naar het land wat God hem toonen zou. Zoo willen we ook doen, opdat Gods beloofte in vervulling kan gaan en die is:

De heerlijkheid van dit laatste huis zal grooter worden, dan die van het eerste.

Het kerkgebouw van de Pinksterbeweging aan de Gg. Sekola Kramat (nu jl. Kramat Soka 4).

De gemeente "Penggerakan Christus" voor het kerkgebouw te Jakarta. Op de voorste rij: 3de van links-vader van Trees Kusardy; Echtpaar H. Thiessen, Echtpaar W. Hooghwinkel en naast br. W Hooghwinkel: moeder van Trees Kusardy.

Ook in de gemeente Batavia mochten we in het afgeloopen jaar de zoo kostelijke vruchten des geloofs zamelen. De Heer deed toe tot het getal dergenen, die de zaligheid beerven.
Ouden werden gesterkt en zieken werden met kracht doorstroomt, jongelingen leerden hun leven meer Gode tot een offerande stellen en onrustigen vonden rust.

Ook de Maleische kring is sterk aangegroeid onder Gods zegen en zijn we dankbaar, dat ook deze eenvoudige menschen het hooge voorrecht van Pinksteren beerven.

DEPOK EN BUITENZORG

In deze beide plaatsen leidt onze Br. Peeters de samenkomsten en ook hier komt de Heer Zijn volk tegemoet met Zijnen onmisbaren zegen. Ook hier traden in den laatsten tijd eenige in de ware vrijheid en wenschen deze met Kerstmis hun eigen handteekening te zetten in de waterdoop. De Heere doope hen met Zijnen Heiligen Geest.

SOEKABOEMI

Deze plaats gelegen aan den weg Batavia-Buitenzorg-Bandoeng heeft de Heer niet vergeten met Zijn zegen.
Wel hadden we in 't begin eenige moeilijkheden met 't krijgen van een geschikt zaaltje. Maar ook hierin is voorzien. We hebben nu een zaal in een net particulier huis, waar zich de gemeente twee maal per week verzamelt.

Tot nu toe worden de samenkomsten in het Maleisch gehouden, doch hopen we ook binnenkort voor Europeanen te kunnen openen. De gemeente bestaat hier het meest uit Chinezen. Wel heerschte er een onkunde onder hen, omtrent het woord van God, maar de Heer heeft door Zijn kracht deze vaste, donkere barricade doorbroken en Zijn Geest op deze zielen uitgestort. Ook heeft de Heer zich machtig betoond in genezingen, waarvan de geruchten doordrongen tot in de naastbijzijnde plaatsen en een verlangen wekten onder de Chinezen naar dit licht.

CHERIBON

Ook in deze donkere, heete stad heeft de Heer Zijn kandelaar in Zijn hand. Het getuigenis van een Evangelie verkondiger van deze kustplaats was: Hier zijn zooveel duivels, dat men ze zoo met de hand kan vatten.

Daarom vroeg hij overplaatsing en verkreeg deze. Nu we zijn verheugd, dat waar de duisternis en onkunde groot is, het evangelie toch triompheert over deze bolwerken des boozen.

De schare kinderen Gods is hier niet zoo groot, doch zijn we dankbaar, dat we onze samenkomsten mogen hebben en klaar gemaakt mogen worden voor den dag Zijner verschijning.

SEMARANG

De groote handelsstad in het midden van Java, met op den achtergrond een liefelijk, Oostersch heuvelterrein, mochten we nu reeds meer dan anderhalf jaar met het Evangelie dienen.

Onze Br. Rakers houdt hier de samenkomsten, zoowel Maleische als Europeesche en mag ook in deze kring, het werken des Geestes bemerken. De nog jonge gemeente dankt en prijst den Heer voor de verkondiging van het ware Evangelie, wat gelijk overal op wonderbare wijze begeleid wordt, met kracht uit den hoogte. Zoo groeit ook hier de schare kinderen Gods en zien eveneens verlangend uit naar de wederkomst van Christus.

DJOKJA

De mystieke plaats, zuidelijker als Semarang, in Midden-Java gelegen, heeft eerst eenige maanden met het Pinkster-evangelie kennis gemaakt en niet zonder resultaat.
Buiten de stad verheft zich de grijs-grauwe hindoe-tempel, de Boroboedoer. Een reus uit oude tijden, die ons verkondigt, dat daar vroeger een groot hindoerijk was. Maar ziet, alles moet meer en meer op den achtergrond treden om vrijen baan te maken voor de macht van het Evangelie.

De berg van het huis des Heeren verheft zich boven alle bergen. Zoo is ook hier een Maleische kring ontstaan. Het schijnt wel, dat deze eenvoudige mensen in bijzondere mate Zijn genade mogen genieten.

Ook hier leidt onze Br. Rakers de samenkomsten en mag de vruchten zijner prediking zien, daar de Heer hier tot Zijn volk toedoet.

SOERABAJA

Reeds herhaaldelijk werden wij gevraagd ook hier te komen en een gezond, zuiver Evangelie te brengen. Daar de werkzaamheden groot waren en onze krachten te zeer door andere plaatsen in beslag genomen werden, was het ons niet mogelijk aan deze verzoeken te voldoen. Maar wij hebben ook dit niet vergeten en dit in stilte voor de Heer neergelegd.

En Zijne voeringen zijn wonderbaar. Uit Batavia en Bandoeng zijn eenige broeders en zusters hierheen overgeplaatst. Zoo heeft zich een klein kring gevormd en komt deze tesamen in het huis van één der broeders. Zoo begint God in het klein en eindigt in het groot.
Wij hopen binnenkort over te kunnen komen en met de volle waarheid van het Evangelie, ook deze stad te toonen, wat Pinksteren is en wat de Pinksterbeweging wil.

DE BUITENBEZITTINGEN

In Menado en de Minahasa houdt de Heer Zijn werk in stand. In het afgeloopen jaar werden eenige leiders uit hun midden tot ons gezonden, om dieper ingeleid te worden in het Woord Gods en het werk des Heiligen Geestes.
Duizenden wachten met spanning op onze komst en wenschen Vader Thiessen, hun vader in Christus, te zien, die de eerste was, die met het Pinkster Evangelie aan het hart van den Indischen-Archipel appeleerde.
De Heere geve ons een weg om ook deze smachtende, afgezonderde eilanden te bezoeken.

MAKASSER

Ook Makkaser verheugt zich in den zegen van Gods Woord. Ten huize van de familie Bik, komen de broeders te samen en ook hier gaat Gods Woord in vervulling, klopt en u zal opengedaan worden.

Ook van Sumatra, Atjeh, Kota Radja, Padang, Engano en andere verstrooide plaatsen vernemen wij klanken uit dankbare harten van hen, die in de eenzaamheid met ons in den Geest verbonden zijn en Hem danken voor het werk Gods in den Indischen Archipel.

J. T. jr.

Missionaries from Java

ELIM WOODLANDS, the home of the Elim Bible College, is a centre not only for the training of young men and women for the ministry, but a place of refreshing for those who have been in the front line trenches. Missionaries from afar love to spend some time within its gates, where they find blessing, fellowship, and spiritual uplift.

On Saturday night, September 7th, a party arrived from Java, consisting of Pastor Thiessen, his son and daughter, Miss Boon, Mr. Kokelaar, and Mr. Hans Bamberger; the latter comes from Germany.

The party visited various Elim churches in London. At Clapham a large congregation came to hear what God has been doing in that dark island of Java. On the platform were representatives from Java, Germany, Holland, and Norway. At the hymn singing the congregation sang a verse in Malay. Well-known choruses were also sung in Malay. The Lord's presence was manifest from the very commencement.

Pastor Thiessen (founder of a large Pentecostal work in Java) and Miss Boon spoke, and their hearers were enraptured as they listened to the soul-stirring messages of God's mighty workings in that land—how souls have been saved, bodies healed, and saints baptised with the Holy Ghost, demons cast out in the name of Jesus, and men and women prepared for His coming, called forth praises to God. Two outstanding features of their work might be mentioned, one being "the fire meeting"—held every week, at which books and instruments used in the worship of demons are burned as in the days of the Apostles (Acts xix. 19). The other concerns the spiritual visions granted. How disparagingly some people speak of these, yet it pleases God to reveal Himself to some of these poor ignorant people in this way, for some can neither read nor write. How merciful is our God (Acts ii. 17, 18).

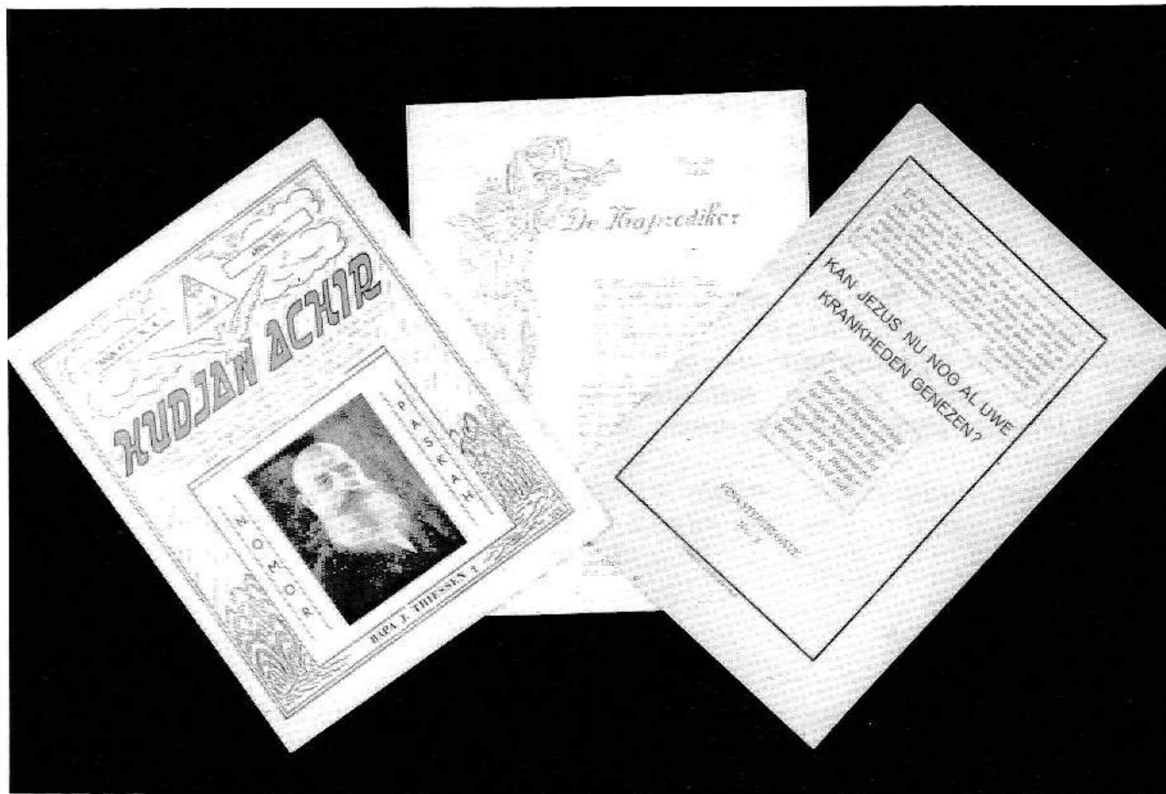
During the absence of Pastor Thiessen, the work is being carried on by his two sons, John and Hank, former students of the Elim Bible College. Another son and Mr. Bamberger have commenced studies at the College and trust to go back to Java as missionaries. Pray for that dark land.

The Missionary Party from Java, photographed at Elim Woodlands.

In the centre is Pastor Thiessen; in his hand is a copy of 'Dit is Het' of which he is Editor.

(Een artikel uit het tijdschrift "The Elim Evangel and Foursquare Revivalist, 4 October, 1929)

(enkele tijdschriften van de Pinksterbeweging gepubliceerd in Indonesie)

Rooster van Samenkomsten

SAMENKOMSTEN.

BANDOENG.

[In den Beth — El Tempel, 1e Litsonlaan No. II].

		Maleische diensten:	
Zondagsmorgens	10 uur.	Maandagsavonds	6.30 uur.
Zondagsavonds	7 „	Donderdagsavonds	6.30 „
Woensdagsavonds	7 „		

TJIMAHI. Babakanweg.

Hollandsche diensten:		Maleische diensten:	
Donderdagsmiddags	5½ uur.	Zondagsmiddags	5 uur.
Zondagschool v.m.	7½ „	Dinsdagsavonds	5 „
		Vrijdagsavonds	5 „

BATAVIA. [Gg. Sekola Kramat]

Hollandsche diensten:		Maleische diensten:	
Zondagsmorgens	10 uur.	Zondagsmiddags	5 uur.
Zondagsavonds	7 „		
		Dinsdagsavonds	6½ uur.
Donderdagsavonds	7 „	Vrijdagsavonds	6½ „

BATAVIA — BENEDENSTAD Djembatan Batoe.

Woensdagsavonds	6½ uur.
Zaterdagsavonds	6½ „

MEESTER-CORNELIS. Boengaweg 19.

Maandagsavonds	7 uur
Vrijdagsavonds	7 „

SEMARANG. [Karreweg 144]

Zondagsmorgens	9 uur	Maleische diensten:	
Zaterdagsavonds	7 „	Zaterdagsmiddags	6 uur.

DJOKJA. Ngadiwinatan. zijweg Ngabean)

Zondagavond	7 uur	Maleische samenkomst.
Donderdagavond	6½ „	Maleische samenkomst.
Vrijdagmiddag	5 „	Hollandsche samenkomst.

DEPOK. (Gang Lambertus 296)

Zondagsmorgens	7½ uur.

BUITENZORG. [Groote Weg 38]

Dinsdagsavonds Mal. d.	6½ uur.
Zaterdagavonds „ „	6½ „

SOEKABOEMI. [Groote Postweg]

Maandagavond	7 uur.
Donderdagavond	7 „

(TJIANDJOER Waroe Djadjar)

Dinsdagavond	7 uur.
Vrijdagavond	7 „

CHERIBON. (Lemah Woengkoe 138)

Zondagsmorgens	10 uur
Zaterdagavond	7 „

TJILATJAP. (Daoen Loemboengweg 159)

Zondagavond	7 uur.	Maleische samenkomst.
Donderdagavond	6 „	„ „
Zaterdagavond	7 „	„ „

51 Juni Pengharepan

UIT DEN ARBEID

("Dit is Het", 6e jaargang, 1929, no.12, bl.198-200)

Met vreugde mogen we terugzien op de zegenrijke dagen in de afgeloopene maand. De Pinkster-Conferentie is dan ook voor velen een ernstige aanmoediging geweest, om voort te gaan op het ingeslagen pad en meer als ooit te voren ons leven in de hand des Heeren te stellen, dat Hij het kan heiligen door Zijnen Geest en ons kan toebereiden voor den aanstaanden dag van Zijne verschijning.

De vele broeders en zusters, die van Batavia, Cheribon, Semarang en andere plaatsen kwamen, hebben zoo als we later hoorden, dan ook in waarheid genoten. We zagen ons, om voor goede logeergelegenheid te kunnen instaan, genoodzaakt, voor deze dagen een hotel te huren. En ook hierin is de Heer ons op wonderbare wijze tegemoet gekomen. Het heeft ons aan lichamelijke en geestelijke zegeningen niet ontbroken.

Weliswaar misten we in deze dagen onze geliefde Zus, die de Heer ons zoo plots heeft weggenomen en die juist op den eersten Pinksterdag haar verjaardag had. Maar welk een troost voor ons allen, dat wij haar voorbeeld in getrouwheid mogen volgen in de voetstappen van Christus.

De samenkomsten droegen in deze dagen een andere karakter, als in vorige jaren. Het waren niet zoozeer de beginselen der leer van Christus (Hebr.6:12), waarop de Geest van God in ons midden de aandacht vestigde, maar de vaste spijze, die zooals de Hebreerbrief zegt voor de meer gevorderden is.

Zoo kwam de Heer reeds in den eersten begroetingsavond en openbaarde ons door Zijn Woord en Geest, dat Hij niet in de eerste plaats onze werken, woorden, daden, wilde hebben, maar ons gansche hart. En zoo stelden we ons in deze eerste samenkomst open voor den zegen, die in die dagen zoo rijkelijk over ons uitgegoten werd. De Geest Gods drong dan door en onthulde voor ons allen, verborgene diepten in het leven van Jezus Christus. Toonde ons, hoe Hij getrouw was in het groote en in het kleine; gehoorzaam tot in den dood en dat God Hem daarom de heerlijkheid kon schenken, die Hij nu heeft, zittende aan de rechterhand van de Majesteit van God.

Heilige stilte kenmerkte deze samenkomsten. Allen waren overtuigd:

"God is tegenwoordig"

Daarna hadden we een doopgelegenheid, waarbij we ook tot onze groote vreugde mochten zien, dat broeders en zusters, die de noodzakelijkheid van den waterdoop nog niet zoo direct zagen, onder de prediking en het gebed, zelf door den Geest Gods waren overtuigd, dat ook zij het water niet konden weren en zich daarom eveneens lieten doopen.

In den namiddag van den eersten Pinksterdag hadden we een Maleische samenkomst, waaraan ook een doopgelegenheid was verbonden voor de Inlandsche broeders en zusters. Het gebouw in Bandoeng was overvol en alle zit- en staanplaatsen waren ingenomen, zoodat we voor de goede ventilatie, ramen en deuren moesten openzetten. Ook hierin mochten we het werk des Geestes in deze laatste dagen bemerken, dat zoo wonderbaar gezegend wordt onder deze eenvoudige menschen.

De avondsamenkomst was voor allen doorslaand. Waar we ons in de breking des broods vereenigden, boog de Heer Zich neder tot een ieder van ons en schepten we lichamelijk en geestelijk kracht uit de volheid van het volbrachte verlossingswerk.

Ook de tweede Pinksterdag was voor Europeanen en Maleiers een dag, die niet licht vergeten zal worden, die nablijft in onze gedachtenis. De Heer zette de kroon op Zijn werk en de vreugde des Geestes, die alle harten vervulde, toonde ons, dat deze Conferentie een stap in de goede richting was. De prediking des kruises was niet doodsch, maar bracht vreugde, de blijdschap des Geestes.

Velen van Batavia betreurden het dan ook, dat deze gezegende tijd, waarin men alles - huis, kantoor, zorgen, moeiten en zichzelf - vergeten had, zoo spoedig voorbij was. Toen ze dan ook 's namiddags huiswaarts keerden en in de voor hen gereserveerde wagen stapten, was het hen als verlieten ze Tabors-hoogte, om in de vlakke velden van het dagelijksch leven af te dalen.

's Avonds hadden we nog een laatste samenkomst, waarin we het, ons in deze dagen geopenbaarde, nog eens in verband tesamen namen en zoo een voortgang mochten bemerken in de Pinkster-Beweging, hier in Indie.

De Heer geve genade, dat het gehoorde en het gesprokenen, uitgeleefd wordt in ons practisch leven, zoodat wij ook hierin daders des woords zijn.

Zoo broeders en zusters van Bandoeng, Batavia, Cheribon, Semarang, ja gij allen, die met ons in den Geest verbonden zijt, wij roepen U toe in den Naam van Jezus Christus, de Heilige en Waarachtige:

"Ziet, Hij komt haastiglijk; houdt dat gij hebt, opdat niemand uwe kroon neme"

Dan betuigen wij allen, die niet op onkosten hebben gezien, maar hart en huis voor het slagen van deze Conferentie hebben opengesteld, onzen oprechten dank, voor de zoo gezegende samenwerking. De Here zal het U vergelden in alle geestelijke zegening.

J. Th. Jr.

JAAROVERZICHT

("Dit is Het", 8e Jaargang, December 1930, no.6, bl.90-91)

Snel vliedt de tijd daarheen, de gelegenheid in zijn stroom meesleepend, en weldra staan we bij het afscheid van 1930. Met een traan in het oog, met een lach om de lippen, zoo staan we en zien terug op deze 365 dagen, al naar gelang het jaar droeve of vreugdevolle herinneringen in ons achtergelaten heeft. Maar niet slechts de herinnering is achtergebleven, neen, waar we in dit Pinksterwerk met den levenden God te doen hebben; met den Christus, Die dezelfde is in alle eeuwigheid, daar stellen we ons een andere vraag, en wel: Wat hebben we kunnen doen voor God, en voor de zaak van Christus?
En dan zien we, dat er menige eeuwigheidsvrucht rijpte aan den boom des levens, die geplant was aan den stroom van levend water en vrucht gaf van maand tot maand.

Wanneer we zoo den wachttoren des tijds beklimmen en een kort overzicht zullen geven, daar jammer genoeg plaatsruimte ons noodzaakt kort te zijn, dan kunnen we met vreugde zeggen ter eere Gods: "Het Evangelie, gelijk in de geheele wereld, brengt vruchten voort ook onder ons". Kol.1:6.

In verschillende gemeenten op Java; Batavia, Bandoeng, Cheribon, Djokja, Semarang en andere, zoowel Europeesche als Maleische, mochten we een toename bespeuren, doch niet slechts in de breedte openbaarde zich het werk des Geestes, maar ook in de diepte zagen we den geestelijken wasdom der Kinderen Gods. Hiertoe heeft ook voor velen de Conferentie te Bandoeng mogen bijdragen. Ze kregen meer licht over het Raadsbesluit Gods en daalden af in de verborgene heerlijkheid van het kruis.

Menige ziel ontving ook dit jaar den doop des Heiligen Geestes en een groot aantal broeders en zusters lieten zich doopen in den dood van Christus.

Ook in de Buitenbezittingen breidt dit vuur zich uit en als de tijd daar is en God ons de gelegenheid schenkt, zullen we ons ook meer aan deze verstrooiden kunnen wijden, door af en toe dienstreizen te ondernemen naar de meer afgelegene steden, maar waar reeds nu een aantal Kinderen Gods geregeld tezamenkomen. Zo ontvingen we vreugdevolle berichten uit Atjeh, Makasser, Menado, Ambon en andere plaatsen, en het doet ons genoegen te mogen zien, dat dit werk een werk des Geestes is, dat niet aan een plaats gebonden is.

Als bijzonderheid, kunnen we melding maken van Tjiandjoer, de jonge gemeente, die eerst dit jaar ontstaan is, maar een goed getuigenis afwerpt, zoodat vele Chinezen, aangetrokken door het Evangelie en de waarheid van Gods Woord zich verheugen in Christus, hun Zaligmaker.

De bijzondere attentie, die we zeer waardeeren, van de broeders en zusters van Tjiandjoer, was de komst van een twintigtal naar Bandoeng, met de verjaardag van Rev. Thiessen. Ze gingen 's avonds met vreugde huiswaarts, jubelend innerlijk over het Werk Gods, dat ze dien dag in Tjimahi gezien hadden. Tjiandjoer zal hoogstwaarschijnlijk de standplaats worden van onzen broeder Th. Thiessen. De samenkomsten zijn zeer goed bezocht.

Ook de uitbreiding van werkkrachten stelde ons in de gelegenheid een grooter veld te kunnen bestrijken en hoewel Br. Klaver, Br. Bamberger en Br. Th. Thiessen ons met hunne hulpvaardigheid zeer veel werk afnemen, komen we toch nog krachten te kort en hebben handen te weinig. Van verschillende plaatsen ontvingen we weder dit jaar aanvragen, om ook daar te beginnen. Ook de uitbreiding van het blad en de toevoeging van een Maleische editie zijn noodzakelijk. Mochten er daarom jonge menschen zijn, die overtuigd van een Goddelijke roeping, zich voor dit werk zouden willen geven, zoo kunnen ze zich schriftelijk tot ons wenden, om mogelijk later in opleiding te komen.

De Bijbelschool te Tjimindi is ook vooruit gegaan. Het aantal bezoekers is reeds vermeerderd en de geest onder deze broeders is een ware Pinkstergeest. Zeer nuttige en praktische onderwerpen werden tot dusver behandeld, zooals: De Drieeenigheid Gods; Het algeheele raadsbesluit Gods; De Bijbel, Gods Woord; Het Viervoudig Evangelie; en nu worden "Handelingen der Apostelen" doorgenomen vooral met het oog op het gemeente leven en het zendingswerk.

Schitterende wand-kaarten doen daarbij uitstekenden dienst, vooral gezien de onkunde, die ook vele Christenen hebben, betreffende de geo-grafische ligging van de Bijbelsche plaatsen.

Zoo zien we het werk Gods in dit voorbijgaand jaar. Tijden mogen veranderen, personen verouderen, maar Gods werk blijft in der eeuwigheid. Met een gerust en vreugdevol hart kunnen we dan ook starks van 1930 afscheid nemen, wetende naar ons beste weten gewerkt te hebben en overtuigd zijnde, dat alle tekortkomingen onder de macht van het bloed van Christus zijn besloten, daarbij toch steeds het getuigenis in ons dragend:

"Wij zijn onnutte dienstknechten, want we hebben maar gedaan, hetgeen we schuldig waren te doen".

Voor volgend jaar staat op het programma, indien God het wil, de overkomst van nog een broeder uit Europa.

De Heer zij geprezen voor Zijn groote genade, Zijn zegen en ondoorgrondelijke Voorzienigheid.

De Redactie ("Dit is Het")

UIT DEN ARBEID

(Dit is Het, 8e Jaargang, Januari 1931, no.7, bl.115-116)

"Van den Opgang der zon tot haren ondergang zal Mijn Naam groot zijn onder Heidenen"

Maleachi 1:11.

Het doet ons groot genoegen bij de intrede van 1931 te mogen constateeren, dat de zegenende hand Gods, die ons zoo door alles in 't verleden heengeleid heeft, ook nu weer op Zijn volk rust.

Want juist in een zendingswerk, waar we als Elia, Karmels hoogte betreden en een antwoord moeten geven op de groote vraag: "Welke is de ware God?", de afgoden van het animistische volk, of den levenden Christus der Christenen, daar is zoo noodig, dat God zelf door het vuur des Geestes, het vuur van Pinksteren, antwoordt. En Goddank, we mogen het dagelijks beleven, dat Jehova de Eenige God is. De dienst aan het geheelde altaar is dan een vreugdedienst, de strijd een overwinning, het werk ter eere Gods.

Zoo mochten we ook nog met Kerstmis zeer gezegende samenkomsten in de tegenwoordigheid des Heeren beleven.
Een nieuwe openbaring van het mysterie Gods werden we deelachtig. Vooral voor de Maleische broeders en zusters is Kerstfeest dit jaar een vreugdefeest geworden. Den tweeden Kerstdag hadden we een bijzondere samenkomst voor hen en zoo kwamen ze van Bandoeng, Tjimahi, Soekaboemi en Tjiandjoer. Het was een Preanger-Conferentie, zouden we kunnen zeggen en hieraan was een doopgelegenheid verbonden. 33 Zielen daalden af in het water, maar in de gemeenschap des doods van Christus en de Geest Gods zweefde over hen. Het was een waar Kerstfeest, ouden en jongen, wijzen en eenvoudigen, allen vereenigden zich om den Christus. Onder hen waren velen, die de Heer lichamelijk wonderbaar genezen had.

Zoo waren er twee onder de doopelingen, die eenige jaren geleden totaal krankzinnig waren en door den Heer gezond gemaakt waren.

Er was een vreugde op hun gelaat te lezen, toen ook zij hun handteekening mochten zetten onder het volbrachte werk op Golgotha.

Een oude vader, van Soekaboemi gekomen, stond met zijn zilver-witte haren als een oude patriarch onder een geopende hemel en was zoo verheugd, dat hij dit in zijn 75ste levensjaar mocht ervaren. Met recht zou men kunnen zeggen:
"Laat Uw knecht in vrede gaan, want hij heeft Uw heerlijkheid aanschouwd".

Zoo mochten we het finalum voor 1930 afsluiten en ook dezen nieuwen tijd zal ons Gods zegen niet ontbreken, indien we maar getrouw zijn aan het ambt dat de verzoening predikt. Weliswaar zal dit jaar ook voor ons werk in Indie een beproevingsjaar zijn, zooals we dat zien in de geheele wereld en alles wat niet gegrond is op Kribbe-Kruis-Kroon, zal wegvallen, maar is het dan niet voor ons een troost te weten:
De Heer houdt de wan in Zijne hand; Hij zal het alles wel maken en moet dan niet alles ten goede werken?"
Het kaf zal verbrand, maar de tarwe zal gezameld worden. We vragen daarom aan U allen ons door uwe voorbede te willen bijstaan en door zulk handelen, zult ook gij deel uitmaken van de strijdende gemeente in deze verstrooide eilanden.
Verder danken we allen, die ons van het buitenland en uit Indie, materieel steunden voor het blad en werk. De Heere zal het gewis zegenen. Voor Hem is het penningske der weduwe en de gift de Konings niet verborgen.

Zoo helpen we allen direkt en indirekt mede, dat van den Opgang der zon tot haren Ondergang, van Oost tot West, des Heeren Naam groot zal zijn onder de Heidenen.

J. Th. Jr.

UIT DEN ARBEID

(Dit is Het, 8e Jaargang, Juni 1931, no.12, bl.203-204)

Daar we met dit nummer weder een jaargang afsluiten, willen we nog het één en ander uit den arbeid vermelden, en wel in het bijzonder, wat de Heer in het eerste halfjaar van 1931 gedaan heeft.

Met vreugde kunnen we ook nu weer zeggen: "Tot hiertoe heeft de Heer ons geholpen". Vooral in de arbeid, in de uitwerking van het Evangelie, mochten we op alle gebied een verdieping bespeuren, die het direkte gevolg is van het voleindingswerk des Geestes.

Want dit mogen we nooit vergeten, dat we in "de laatste dagen" leven, in den eindtijd van de bedeeling des Geestes en dat de Geest Gods met macht de Bruidsgemeente wil klaar maken voor den grooten dag der wederkomst van Christus. Wie dit niet ziet zal slechts een oog hebben voor de uiterlijke uitbreiding van het koninkrijk Gods, maar ziet niet de innerlijke wasdom ervan.
Het blijft dan slechts een wegen naar de "quantiteit" en men vergeet de "kwaliteit". Het blijft dan slechts een vragen: "Hoeveel zijn er weer bijgekomen; en niet: "Hoeveel weer toegedaan tot den Heer?".
O, hoe gevaarlijk is het toch voor het Zendingswerk, wanneer het wordt een "proselietenjacht!" Maar de innerlijke groei, kent ook een uiterlijken bloei en kunnen we ook met vreugde zien, dat de Heer zielen heeft toegedaan zoowel in de Europeesche als Maleische gemeenten; en dat de getrouwe kinderen Gods, die reeds langer in dit licht zijn, opgegroeid zijn met goddelijken wasdom.

De werken Gods, de handelingen des Heiligen Geestes, zoo ver ze voor ons naspeurbaar zijn geweest, zijn toch wonderbaar. Hoe voorzichtig heeft Hij ons Zijn genade uitgedeeld; hoe machtig heeft Hij de sterken overweldigd en hen van alle "eigenzinnig-geweld" ontwapend hoe grootsch heeft Hij de wijzen gevangen in hunne wijsheid; hoe liefelijk heeft Hij de teedere kinderen Gods gedragen en hoe plotseling heeft Hij dier'bre zielen uit ons midden weggerukt.

Ja, de Heer heeft ook in dit halfjaar alles welgedaan. Den Heer aanbiddend, roemen we Hem voor Zijn liefde ons allen betoond.

Zoowel arbeiders als de arbeid, voorgangers en de gemeenten, heeft Hij wonderlijk geholpen.

Ook in de jongere kringen, zooals Tjimahi, Tjiandjoer en Soekaboemi, zien we meer en meer, hoe de Heer tot Zijn recht komt met de gewonnen zielen en hen ook voor anderen, zooals familieleden, ten zegen stelt.

Wanneer we dan ook het eerstvolgend doopfeest zullen hebben, zullen er weder velen zijn, die met vreugde hun handteekening door den waterdoop willen zetten onder het volbrachte werk van Christus. Velen werden lichaamlijk genezen, anderen werden gedoopt met Gods Geest en allen zijn wachtend op den komenden Christus.

Ook in de Buitenbezittingen gaat het werk steeds voort en hoe kan het ook anders, als het koninkrijk Gods gelijk is aan een zuurdeesem, die alles doortrekt.

Een stad op een berg kan niet verborgen blijven en zoo zien we dan ook, dat in Atjeh, Medan, Makkaser, Menado, de Pinksterstralen den donkeren nacht der onkunde en onwetendheid doorbreken. Ja, de Heer zegene vooral de kinderen Gods, die alleen staan op de buitenposten, dat zij blijven in de geloofsgemeenschap met Christus, dat zij getrouw hun Bijbel lezen en hun gebeds-leven niet verzaken. Gewis, de Heer is machtig en gewillig, ook hen klaar te maken voor den dag Zijner verschijning en zijn ze ook noodgedwongen afgescheiden van de gemeenschap der kinderen Gods, innerlijk blijft het band der liefde.

Zoo mogen we dan goedsmoeds aan het einde van dezen achtsten jaargang de geestelijke balans opmaken en zien dat alles klopt met Gods Woord. God geve, dat het ook zoo zijn mag, wanneer hij komt en het klinken zal: "Gewogen, gewogen, zeer juist bevonden".

Een bede rest ons toch nog en wel op grond van het Woord, dat Jezus zoo terecht uitsprak:
"De oogst is wel groot, maar weinig zijn de arbeiders"; en daarom willen we ons te meer vereenigen voor Gods troon en den Heere smeeken, dat Hij arbeiders uitstoote in Zijn oogst.

We danken den Heer, te mogen weten, dat het werk niet ijdel is in Hem, en dat Godzelf hetgeen Hij begonnen heeft, zal voortzetten, ter eere van Zijn naam.

Daartoe geve Hij ook verder Zijne genade.

J. Th. Jr.

GETUIGENISSEN

Daar we kinderen Gods zijn geworden heeft een ieder van ons zeker een getuigenis hoe hij of zij tot bekering was gekomen, maar ook door wonderen, tekenen en genezingen openbaart onze almachtige God Zich aan ons en hiervan kan een ieder op zijn eigen wijze getuigen.

Getuigenissen zijn er om God de lof, eer en dank te brengen en ook ter versterking van ons geloof en dat van anderen.

Daarom zijn hier enige getuigenissen opgenomen, enerzijds van een broeder en zuster uit ons midden, maar anderzijds hebben we ook enige wonderbare getuigenissen uit het tijdschrift "Dit is Het" in dit boekwerk opgenomen.

Getuigenis van zr. Jo van Mossel:

Als schoolmeisje van de middelbare school kwam ik door mijn oudere broer in aanraking met de Pinksterbeweging.
De eerste samenkomst die ik meemaakte vond ik erg rumoerig; mensen die in vreemde talen spraken; die "Glorie-Halleluja" zeiden; die huilden van vreugde - God lovende en prijzende.
De geestelijke leider (vader Thiessen) die door de rijen liep, zijn handen op de mensen legde, voor hen bad en de Heer smeekte naar Zijn belofte, hen te dopen met de Heilige Geest.
Je zag hoe ze door elkaar werden geschud en opeens in een vreemde taal spraken onder vreugdetranen.
De schrik van mijn leven! Toen vader Thiessen zijn handen op mijn broer en Fred Arnold-Bik (vader van br. Erie) legde - voor hen bad - werden die twee grote mannen door elkaar geschud - tegen de grond gegooid en begonnen God te loven in een vreemde taal.
Het was voor mij zeer vreemd omdat ik het nog nooit in een kerk zo iets had meegemaakt. Ik besloot de volgende keer niet meer mee te gaan. Als mijn broer en schoonzuster me vroegen om weer naar zo'n meeting te gaan, had ik al een smoes klaar, n.l. dat ik veel huiswerk had.
Echter, op een dag kwam het verlangen in mij om toch weer naar zo'n meeting te gaan. Dit verlangen werd door de Heilige Geest - Gods liefde en genade in mij gewerkt. Want toen ik de samenkomst bijwoonde zat naast me een meisje dat onder het gebed in tongen sprak en in 't Engels God loofde en prees.

Na de dienst bleek uit een gesprek dat dat kind op de lagere school zat, nog nooit Engels had geleerd en die taal helemaal niet kende. Aan mijn andere zijde zat een meisje dat in tongen zong, een taal die ik niet verstond, maar zo mooi ingevallen met tongengezangen door broeders en zusters.
Alles zo ordelijk en fijn. Ik kwam helemaal onder de indruk. Je voelde dat je je in reine heilige atmosfeer bevond. Die meeting had zo in mijn hart gewerkt dat ik mijn broer om een Bijbel vroeg en mij wilde zeggen waar door werking van de Heilige Geest, deze wonderen en tekenen in Gods Woord staat.
Hij liet mij "Handelingen" lezen.
Wonderbaar! Toen verlangde ik steeds Gods Woord te beluisteren.
Vader Thiessen bracht het Woord in alle eenvoud en alles zuiver uit Gods Woord. Trouwens Gods Woord werd bekrachtigd door de Heilige Geest met wonderen en tekenen en met profetieen.

Door Gods liefde - genade - Zijn Woord en de Heilige Geest werden wij bekend - wedergeboren en vervuld met de Heilige Geest, die gaven uitdeelde.
Gods werk dat vader Thiessen deed werd zeer gezegend. Meer en meer zielen werden toegevoegd tot de Pinksterbeweging. Jong en oud - arm en rijk gaven zich aan de Heer! Maar hoe meer dit Pinksterlicht zich uitbreidde onder het volk, hoe vinniger satan te keer ging. Vader Thiessen had het niet gemakkelijk. Hij werd van al het boze en gemene beschuldigd (werk van satans leugens geest); zo dat politie - justitie - zelfs de Gouverneur-Generaal van Nederlands-Oost-Indie er bij te pas kwamen. Meetings werden door rechercheurs bijgewoond om vader Thiessen's doen en laten na te gaan. Zij vonden niets ongerijmds; ook geen buitensporigheden. Wijlen Koningen Wilhelmina werd ingeschakeld en vader Thiessen moest Hare Majesteit vragen dit Pinksterwerk te mogen voortzetten.
God had in haar gewerkt en vader Thiessen kreeg haar volle toestemming Gods opdracht te blijven doen.
Satan is niet bij machte Gods werk kapot te maken.
En nu mag ik meemaken dat na 70 jaar Gods werk nog bestaat en de Pinksterbeweging door de handen van vader Thiessen zich verspreid heeft tot op alle eilanden van de Indische Archipel.
De Heilige Geest blijft doorwerken tot Zijn werk voltooid is.

God de Vader - God de Zoon - God de Heilige Geest zij geloofd - geprezen en gedankt dat de Drie Eenheid Gods onze jonge broeders gaat gebruiken om dit Pinksterwerk voort te zetten.

Moge de Heer hun blijven vervullen met de Heilige Geest om in Zijn opstandingskracht voor Hem en Zijn gemeente te blijven arbeiden!

Uw zuster in de Here

Jo van Mossel

Getuigenis van br. W. Hooghwinkel:

In 1925 gingen twee dochters van de familie Wetters naar Bandoeng en maakten daar een samenkomst mee van een zeker J.Thiessen, die evangelisatie samenkomsten hield in de landraadzaal aldaar.
Zij waren er zo door beindrukt van wat zij gezien en gehoord hadden dat zij teruggekeerd in Batavia nu Jakarta hun ouders voorstelden om deze evangelist uit te nodigen te hunner huize ook samenkomsten te beleggen, wat ook gebeurde.
Genoemde familie waarvan de moeder een hartsvriendin was van mijn moeder en de vader jarenlang hoofdwerktuigkundige was geweest op het schip waarop mijn vader gezagvoerder was, nodigden ook mijn moeder uit die een samenkomst bijwoonde en er zo vol vuur van terugkeerde dat zij bleef gaan en ook mij haar jongste toen 14 jarige zoon er ook toe bewoog.
Al bij de eerste samenkomst was ik zo onder de indruk van de dingen die ik hoorde en zag gebeuren dat ik in mijn kinderlijkheid tot de Heer bad :" Heer geef mij ook deze gave van de Heilige Geest". Ik beloofde om het roken (waaraan ik verslaafd was) ervoor op te geven.
En in zijn onbegrijpelijke liefde doopte Hij mij die dag met Zijn Geest en ik sprak in tongen. Niet lang daarna werd ik met water gedoopt (onderdompeling). De blijdschap die dit alles in mij voortbracht is onbeschrijfelijk als ook de honger naar Gods Woord. Met mij, waren een paar leeftijdgenoten die op dezelfde school zaten. Zo jong als wij waren brachten wij onze bijbel mee naar school en gebruikten elk vrij ogenblik om erin te lezen. De samenkomsten werden trouw door ons bezocht.
In Jakarta ontstond een bloeiende gemeente en wij van 12 jaar en ouder kregen bijbelstudie, wat wij noemden de jongensbond; en dit ging door tot ik mijn einddiploma voor onderwijzer behaalde aan de Paedagogische middelbare school.
Hierna werd besloten om mij de hoofdakte in Nederland te laten halen en kwamen wij in Haarlem te wonen.
Ook hier gingen wij naar een Pinkstergemeente maar de sfeer en al het andere was zo anders zo lauw dat ik in domheid de brui gaf en zo verachterde. Dit duurde voort tot 1934.
Ik had door de malaise geen kans een plaatsing te krijgen waarop mijn ouders besloten op de bonnevooi terug te keren, daar ook de uitzending van leerkrachten naar Indonesie was stop gezet.
De draad met de gemeente waar ik was wedergeboren werd weer opgevat maar ook in mijn leven was het vuur van de eerste liefde er niet meer en ik werd meegezogen in de geneugten van de wereld.

Toen brak de oorlog uit en om een lang verhaal kort te maken, de Heer bracht mij door Zijn gericht over mijn ontrouw op de knieen en ik bekeerde mij tot Hem en Zijn Geest blies weer het vuur aan (1950).
Intussen was het werk in Indonesie zeer uitgebreid en hadden twee zonen van de hr. J. Thiessen (Pa Thiessen zoals wij hem allen noemden) in het voetspoor van hun vader ook het evangelisatie werk begonnen.
Een van hen de jongste, Henk geheten benaderde mij en vroeg mij om mijn krachten ook aan dit werk te wijden en hoewel ik mij er onwaardig er voor vond, wist hij er mij toch toe te bewegen. Zo kwam ik via de bidstonden ook in het werk van de evangelie prediking in de verschillende gemeenten die waren gevormd zonder echter één van deze voorganger te zijn.
Ik was ook druk met spreken voor de Protestantse Jongeren Bond(P.J.C.) en de bond voor evangelisatie die in Jakarta verschillende huisgemeenten had. Dit ging zo door tot Soekarno president werd.
Tijdens de oorlog was ik werkzaam bij de inlichtingendienst en werd als ongewenst vreemdeling het land uitgewezen en zo vertrokken wij in 1957 naar Nederland.
Ik ging met loden schoenen omdat ik dacht in den Haag geplaatst te worden omdat mijn zoon die eerder naar Nederland was gezonden voor studie daar naar school ging.
Door allerlei omstandigheden (leiding van God) verhuisde hij van den Haag naar Apeldoorn ten huize van een familie Zinnemers (br.en zr. van de gemeente in Jakarta).
En zo kwam ik in Apeldoorn terecht. Bij informatie bleek dat er nog een familie woonde, de jongste zoon van de fam. Thiessen die ook evangelist was geworden en in midden-Java, tijdens de Japanse bezetting was overleden. Dat gezin bestond uit: moeder en 5 kinderen.De fam. Zinnemers bestond uit: vader, moeder en twee dochters en mijn gezin uit drie leden.
Ik vroeg hen of zij ergens in een gemeente waren opgenomen.
Toen dit niet het geval was stelde ik ze voor een huissamenkomst te beleggen hetgeen gebeurde begin dec. 1957.
Op mijn voorstel een zaal te zoeken gingen ze in, en reeds de week erop kregen wij een zaal van een biljartclub van de societeit waarvan een neef van de hr. Zinnemers kastelein was.

Dat was het begin van de Pinksterbeweging in Apeldoorn en hoewel er geen advertentie campagne werd gehouden kwamen er toch mensen en groeide dat aantal tot 50 a 60 man.
Precies kan ik het niet zeggen daar ik tegen een ledenbestand was. Al gauw kregen we contact met andere Pinksterkringen en kwamen wij tot een samenwerkingsverband met vijf groepen waarvan er twee al spoedig afvielen. De drie overgebleven gemeenten werkten samen, hadden voorgangersruil en geregelde gezamelijke diensten.

Door drukke werkzaamheden van br. Henk kreeg ik ook de zorg over een huisgemeente in Utrecht ten huize van Zr. Lucardi en één in Amsterdam ten huize van Zr. Pieters.
Ook in Arnhem werd een gemeente gesticht ten huize van de fam. Barkmeyer die later ook samenkomsten ging houden in een zaal. Aanvankelijk werden de zondagmiddagdiensten geleid door mij. Daarna heeft br. H. Kuipers het voorgangersambt in Arnhem van mij overgenomen en zodoende konden daar zondagochtenddiensten gehouden worden.
Hoewel er nog steeds een goed contact bestaat met voornoemde drie samenwerkende gemeenten heb ik mij i.v.m. mijn leeftijd en drukke werkzaamheden enigzins teruggetrokken. Tot zover mijn verslag.

Hoogachtend: Br. W. Hooghwinkel .

Getuigenis uit Surabaja:

("Dit is Het", le jaargang, 1 Augustus 1923, no.2, bl. 36,37)

Prijst God! Hij heeft ook mij op den 12den April zijn groote Genade geschonken, en ook over mij zijn Geest uitgestort. Wat dat zeggen wil, weet Hij alleen. Hij die onze gebeden en smeekbeden alleen begrijpt en verhoort. Ja, lang ben aan 't zoeken geweest en in welke anti-Christelijke stroomingen ik verdwaald ben geweest weet ook Hij alleen; tot ik eindelijk, door zijn groote Genade geleid, in aanraking kwam met onze geliefde Brs. en zrs., en Hij mij toen duidelijk zijn werken heeft willen toonen, waardoor ik dieper in zijn werken ben doorgedrongen en Hij mij toen die groote Genade heeft willen schenken.

Hallelujah! O, wat een als nieuw-geboren wezen voelt men zich, en wanneer de Geest der Waarheid getuigt is 't als 't ware een stroom die ons meevoert. Hallelujah! O, kon ik toch maar meer van zijn Liefde getuigen en een ieder overtuigen van zijn belofte in Hand.2:17.
Geloof en blijf vertrouwen! Amen.

G. Wijnen Riems

Een getuigenis uit Bandoeng:

("Dit is Het", le jaargang, 1 October 1923, no.4, bl.66,67)

Wonderen! Och kom, die bestaan immers niet meer, of het zouden dan de wonderen moeten zijn van het soort, waarmee de menschheid nu al jaren zoo overdadig wordt gezegend in den vorm van valuta-wonderen, belasting-wonderen van bij- en ongeloof. Maar de "echte" wonderen, die, waarvan de eerste tijden van het Christendom zoo rijkelijk spreken, neen, die wonderen bestaan niet meer. Ze zijn dood, absoluut dood!

En wie zou trouwens nog aan wonderen gelooven, want alles wat op dat gebied werd geexposeerd, kon immers door de wetenschap, de almachtige, naar het voetlicht worden gebracht en ten toongesteld als meer of minder vernuftig uitgedachte hum-bug!

En ik, och, ik dacht er al niet anders over dan dat deel der menschheid, dat zichzelf verbaasd afvroeg:

"Waarom vroeger dan wel en nu niet meer? Neen, dan hadden de wonderen ook vroeger niet bestaan, dan was alles Oostersche beeldspraak wat er gezegd werd van dooden die werden opgewekt en zieken die werden genezen!

Beeldspraak beste menschen, alles beeldspraak, en wat als bewijs daarvoor moest dienen, kwam onveranderlijk telkens weer naar voren, n.l. dat, als het waar was wat er stond geschreven en wel **letterlijk!** waar, er dan toch ook nog heden ten dage wonderen mogelijk moesten zijn! En wie zag het met eigen oogen, dat zieken werden genezen en lammen hun krukken wegwierpen, zonder dat er medische hulp was verstrekt, al was 't dan ook slechts die van een kwakzalver!

"Laat mij 't zien en ik zal 't geloven! Genees mijn vrouw, voor wie nog slechts de troost bestond van, zoolang er leven is, is er hoop!"

En 't wonder geschiedde, even onverwacht als plotseling, de genezing kwam tot stand, zonder dokter, zonder kwakzalver, zonder obat! Een genezing, zoo volkomen gelijk aan der wonderbaarlijke genezingen uit de eerste tijden der Christenheid, dat ik zag wat ik niet gedacht had ooit te zullen zien en wel, **een wonder!**

Een jong lichaam, zoodanig gesloopt door de wel bekende Indische spruw, dat hoop op herstel hier in Indie zoo goed als buitengesloten was en voor vervoer naar Europa in dit jaargetijde was 't gestel reeds te veel verzwakt, werd als opslag bevrijd van pijnen en de verschijnselen, kenmerkend voor deze gruwelijke ziekte, werden als weggestreken. Genezing!

Het uitgeteerde en door pijnen uitgeputte lichaam kreeg rust, de geest nieuwe veerkracht en de hoop nieuwe voedsel! Wilt ge nog meer? Welnu, de genezing houdt nu reeds een halve maand gestadig aan. Het lichaam dat op karnemelk en vruchtensap een jaar lang het bestaan had moeten rekken, verdraagt reeds eenig vast voedsel, met gemak en met succes, en niemand meer dan de patiente zelf is er vast van overtuigd, dat de rest slechts een kwestie is van aansterken.

't Zal natuurlijk een ieder duidelijk zijn dat bij zoo'n klinkende genezing een klinkende rekening wel niet ontbroken zal hebben. Trouwens, 't is 't wel waard, zult ge zeggen en daarmee zou ook ik volkomen accoord gaan, ware 't niet dat van een "rekening" in den ons allen welbekenden vorm, hier geen sprake is. Hij, die hier genezing bracht beschouwt zich slechts als een werktuig in de hand van Hem, die wonderen deed en......doet!

De voorganger der Pinksterbeweging te Bandoeng zal U geen rekening schrijven noch geld voor een genezing aannemen. Hij verricht slechts genezingen in den naam van Hem, die zich openbaart op de wijzen als door Hemzelf aangegeven en voor een ieder op te slaan in **het Boek.**

Maar zoo goed als er staat geschreven "in Mijn Naam zult ge zieken genezen enz", evengoed wordt (slechts!) gevraagd geloof in dat, Zijn Woord!, van hem of haar, die zich om genezing tot Hem wendt.

Gebed en Geloof beide gaven genezing in een voor mij hopeloos geval en wel opslag. Geen druppel medicijn werd meer ingenomen.

Is 't wonder, dat ik overtuigd ben dat er nog wonderen geschieden!

Zoo objectief mogelijk heb ik getracht, met terzijde stelling van alles wat op reclame zou gelijken, te zeggen wat ik te zeggen had.

Jammer, dat ik in dit schrijven er tevens op moet wijzen, dat door den Heer Thiessen, voorganger der Pinksterbeweging alhier, voor zijn genezingen geen rekeningen worden gepasseerd, noch tegen "vrij dan wel tegen "vast" tarief (n.l. f 250,- per genezing) als zielige laster trachtte indertijd, te doen gelooven.

Onze overgroote dankbaarheid zal zich een ieder kunnen indenken maar daarover wil ik hier zwijgen. Ik wilde slechts getuigen van het "Wonder" dat aan ons is geschied. En wie als ik getuige was van een dergelijke feit, alsmede van de uitstortingen van den Heiligen Geest in den vorm van visioenen en tongen, zal met mij zeggen:
"Ja, DIT is het".

W. Bekker
Lembangweg 28.

Hoe ik tot mijn Heiland kwam!

("Dit is Het", le jaargang, 1 November 1923, no.5, bl.77-79)

Mijn intrede in Indie begon met een z.g. FUIF, wat beteekende, een zoo groot mogelijke hoeveelheid alcoholische dranken inzwelgen, daarna mij als een gek aanstellen, en dan volgenden dag niet in staat zijn eenig werk goed te verrichten! De Naam van God kwam nooit over mijn lippen, dan in een vloek! Bij de eerste fuif bleef het natuurlijk niet, want na afloop van het dagelijksche werk bestond er voor mij geen prettiger uitspanning dan naar soos, bioscope enz te gaan.

Dit leven leidde ik hier in de tropen gedurende ongeveer 2 1/2 jaar, totdat ik merkte, dat ik "wat zenuwachtig" begon te worden, en ook, dat ik al aardig wat schulden had; deze omstandigheden vormden niet het minste bezwaar, om op den eenmaal ingeslagen weg voort te gaan.
Het spreekt van zelve, dat mijn toestand steeds verergerde, zoodat ik van ZENUWACHTIG-ZENUWZIEK werd, En toen eerst was ik ten volle IN DE MACHT VAN DEN DUIVEL!!! Ik kreeg ZELFMOORDGEDACHTEN, stond zelfs enkele malen OP HET PUNT MIJN VOORNEMENS UIT TE VOEREN, doch werd hiervan alleen teruggehouden door de gedachte aan mijn lieve moeder! Zoo sukkelde ik de grootste ellende voort, totdat een dame, lid van de PINKSTERGEMEENTE in Bandoeng, mij aanraadde, eens een bijeenkomst van genoemde gemeente bij te wonen; ik antwoordde hierop, dat al die BOMBAST mij toch niet zou kunnen helpen, en zoo dacht ik ook, totdat ik eindelijk voelde een STEUN, EEN BIJZONDERE LIEFDE, noodig te hebben, wilde ik niet KRANKZINNIG worden. En.... ik heb in die eenvoudige Landraadzaal, waar ik na lang wijfelen heenging, GEVONDEN, WAT IK ZOCHT: RÚST, maar **bovenal, de heerlijk groote, niet te beschrijven LIEFDE van MIJN HEILAND, van JEZUS CHRISTUS, HALLELUJA!!! HALLELUJA!!!**

Ik zou ieder wel van de daken in Bandoeng willen toeroepen: **Ga tot die liefde, tot die heerlijke liefde!!!**

Na ongeveer twee maanden werd ik te Soekabernang gedoopt: Dat was een heerlijk moment, maar toen ik Zondagavond den 14 en October 1923 den DOOP DES HEILIGEN GEESTES ontving, kon ik die HEERLIJKHEID, die VREUGDE, ja ik kan geen woorden vinden om mij goed uit te drukken,-niet dragen. Ik wilde maar ZINGEN en JUICHEN, den ganschen nacht door. Ik kan met woorden niet zeggen, wat ik voelde; woorden zijn veel te KOUD!

Op het moment dat ik den Doop ontvingt, moest ik mij op den grond werpen: heel Bandoeng had kunnen instorten of afbranden,- ik zou het het niet gemerkt hebben, ik zou er ook niets om gegeven hebben, want ik voelde, dat JEZUS bij mij was:

ik zag plotseling een ontzaglijk groot schitterend licht, alsof millioenen electrische lampen boven mij brandden, en ik was niet meer in staat woorden te vinden om **halleluja** of **glorie te** roepen, en TOCH MOEST IK SPREKEN, IK MOEST,-maar WAT ik sprak, weet ik niet,-ik MOEST zingen, maar niet in menschelijke taal, die was te bekrompen,-wat ik zong-ik weet het niet! Ik had echter wel MIJN GEHEELE LEVEN in dien toestand willen BLIJVEN! Ik kan nu NOOIT meer twijfelen aan mijn lieven Heiland! Aan het einde van de EENE samenkomst verlang ik al naar de ANDERE, om weer in aanraking te komen met den Geest van God, om weer dat Goddelijke heerlijke zalige gevoel over mij te voelen komen!

Aan niemand en om niets ter wereld zou ik die heerlijke uren willen afstaan.

En toen ik dien avond te bed lag, toen kwam omstreeks half twaalf JEZUS in een lang wit gewaad voor mijn bed staan en strekte zegenend Zijn armen over mij uit! wat moet toch de liefde van onzen Jezus geweldig zijn, om iemand als mij zoo'n grooten heerlijken zegen te willen geven !!

O, Jezus, lieve, lieve Heiland, ik kan U niet genoeg prijzen! neen, dat kan geen mensch! Maar ik zou een ieder willen toeroepen! Neem Zijne liefde, Zijne genade! het is OOK voor u!!!

Ik smeek U, o Heere! zegen onzen geliefden broeder Thiessen vooral, die mij in de momenten van twijfel, voor den Doop des Heiligen Geestes, steeds weer op de groote liefde en genade van U, Heere Jezus, wees.

Heere, zegen onze Pinkstergemeente hier in Bandoeng, ja over de gehele wereld! Halleluja! Jezus! Glorie, Halleluja! AMEN!

P.J. Klokkers
Sabangweg 65, Bandoeng

God zegende ons huisgezin, Halleluja!

("Dit is Het", le jaargang, 1 November 1923, no.5, bl. 91,92)

Uit groote dankbaarheid aan onzen lieven Heere Jezus wil ik hier mededeeling doen van de groote zegeningen, welke onze Heer en Heiland zoo liefdevol en mild over mijn heele huisgezin heeft uitgestort. Als ik er aan denk, hoe rijk en heerlijk thans ons leven is geworden, nu we onzen Jezus hebben gevonden en Hem met alle liefde dienen, dan begrijp ik nog niet, hoe wij vroeger dezen heerlijken zegen en liefde van onzen Heiland hebben kunnen ontberen. 't Is wonderbaar zooals onze lieve Jezus, Zijn naam zij geprezen daarvoor!!!, ons in zeer korte tijd uit de duisternis, waarin we nog voor kort leefden, in Zijn heerlijk licht trok. We kenden onze Heer wel en waren ook wel godsdienstig opgevoed, maar wat beteekende onze kennis van Hem toen, vergeleken bij thans? We zijn werkelijk herboren tot een nieuw leven. Halleluja! Eere zij 't Lam!!! Nu behooren wij Hem toe met geheel ons hart tot in alle eeuwigheid. Amen! Hij is mijn en ik ben Zijn!!!

We danken alles wat we nu hebben en zijn aan onzen geliefden broeder Thiessen. Immers hij leidde ons dieper in Gods Woord in. De heerlijke dingen, die we door hem hebben leeren kennen en smaken, daar wisten we vroeger niets van.

Daarom spreek ik hier namens mijn heele huisgezin de innige bede uit, dat het onzen Heere Jezus, onze geliefden Vader, moge behagen hem nog lang in ons midden te laten en hem te zegenen en te leiden, opdat hij een goed herder voor ons mag blijven!! Amen!!!

Nadat br. Thiessen ons met 't Woord Gods had ingeleid en hij ons ontvankelijk er voor wist, sprak hij ons over den doop, niet den doop door besprenkeling, maar de bijbelsche, door onderdompeling. "Daarna, sprak hij, heeft de Heer nog veel heerlijker dingen voor U, welke ik hoop dat gij allen moogt ontvangen, n.l. de doop des Heiligen Geestes!"

We waren allen begeerig er naar en zagen den eersten Pinksterdag, den dag wwarop wij gedoopt zouden worden, reikhalzend tegemoet. Dien dag zullen wij nooit vergeten. De eene zaligheid volgde op de ander. Ons heele huisgezin werd met de andere broeders en zusters gedoopt. 's Avonds hielden we het Heilig Avondmaal en velen onzer, waaronder ook mijne huisgenooten mochten behooren, ontvingen den Doop des Geestes, Glorie voor onzen Heiland, duizend maal Halleluja!!! Geen onzer kan precies weergeven, wat we gevoelden.

Geen woorden kunnen 't uitdrukken, die heerlijkheid is niet te beschrijven; alles wat we er van kunnen zeggen is: 't is een zalig gevoel, indien 't mogelijk was, dan zouden we wel willen, dat die toestand immer voort kon duren.

De meesten onzer kregen hevige schuddingen en begonnen toen in tongen te praten. Wat wij alzoo zeiden, konden wij zelf niet verstaan.

't Is genoeg voor ons te weten, dat we in groote zaligheid den Heer prezen in een taal, die Zijne Goddelijke Geest ons gaf uit te spreken en die alleen door Hem en de Engelen verstaan wordt.

Hoe is na deze heerlijke gebeurtenis ons leven op slag veranderd. Waar we ons vroeger noodeloos verdiepten in de nietige aardsche zorgen, daar laten we nu alles aan onzen lieven Jezus over. We verheugen ons elken dag opnieuw over den heerlijken zegen, dien we mochten ontvangen en nog steeds ontvangen. In één woord: 't is heerlijk een herboren mensch te zijn, Halleluja. Nu wij van Hem dit zalig en rustig leven hebben ontvangen, nu hopen wij alleen dat Jezus zich ook nog mag ontfermen over allen, die Hem nog niet kennen en hebben aangenomen, nog is 't niet te laat om tot Hem te gaan. Ge geeft Hem zoo weinig en ge ontvangt **zoo erg veel** terug. Draal toch niet langer broeder en zuster; werpt uw lasten en zorgen aan de voeten van Zijn kruis en werpt u in Zijne armen, aan Zijn borst. Hij heeft immers u allen even lief, waarom Hem dan nog langer miskend en bedroefd, door u van Hem af te wenden. Hij heeft immers alles voor ons gedragen, o laat deze groote liefdedienst, die Hij 't verloren menschdom heeft bewezen toch niet voor niets geweest zijn. Haast u, want de tijd is nog maar kort. Moge u onze bede bedenken, u bekeeren en tot Hem gaan, Amen!!!.

Dit stuk moet ik onderteekenen op verzoek van: zuster R. Droop (mijne vrouw), broeder en zuster Rakers (mijne zwager en schoonzuster), br. J. Wagenaar (de broeder van mijner vrouw), brs. M. en G. Rakers en zs. J. Rakers (mijne neven en nicht) en T. Droop (mijne dochter).

Mogen wij immer met onzen Heer in 't licht blijven wandelen en Hem in alles trouw blijven, dit is onze innige bede, Amen!!

G. Droop

Eindelijk gevonden

("Dit is Het", le jaargang, 15 Mei 1924, no.11, bl.150,151)

Ruim 7 maanden geleden, hoorde ik voor het eerst over de "Pinkstergemeente" spreken, over de wonderbare "beweging te Bandoeng", die thans geheel Weltevreden in beroering heeft gebracht. Toen een Pinksterzuster van Bandoeng mij het één en ander vertelde van "de wonderbare tongentaal en tongenzang (glossolalie), van de heilige profetieen, hemelsche visioenen, goddelijke boodschappen en merkwaardige genezingen", was mijn oordeel over deze dingen dadelijk geveld: suggestie, autosuggestie, telepathie, werking van het onderbewustzijn, hypnose, spiritisme, mesmerisme, somnambulisme, otto-ottoisme, enz, enz! Groote woorden, die ieder mensch (vooral degene, die graag wil doorgaan voor een ontwikkeld individu en aangezien wil worden voor een persoon, die maar al te goed "op de hoogte is" van alle mysterieuse verschijnselen) o, zoo graag in den mond neemt, om met een air van "voor-mij-is-totaliter-niets-meer-onbekend" te trachten zijn groote onkunde omtrent de Geestesgaven, bedoeld in den lsten brief van den Apostel Paulus aan de Corinthiers, hoofdstukken 12 en 14, te camoufleeren.

En wat is **nu** mijn vaste overtuiging, geliefden, nu bij nadere kennismaking a.h.w. de schellen van mijn oogen zijn weggevallen en mijn verstand (dank zij de genade van Christus) in staat is gesteld om geestelijke dingen ook geestelijk te onderscheiden......?

Weg met de zich-zelf-bedriegende camouflage van uw verstand! Legt af uw menschelijke hoogmoed en eigendunk om te trachten iets Goddelijks met behulp van z.g. wetenschappelijke theorieen te verklaren! Werpt van u af, o geleerde philosofen, theosofen en Bijbel-criticosters en gij, navolgers van ijdele leerstellingen-verkondigers, uwe valsche schaamte om te erkennen, dat de wijsheid, vervat in Gods Woord, de Bijbel, meerder is dan al hetgeen het menschelijk verstand door alle eeuwen heen gewrocht heeft. En dat het "Boek der boeken", geschreven onder inspiratie van den Heiligen Geest, in wijsheid en waarheid, alle vernuftige leerstellingen, door de grootste denkers der wereld uitgedacht en bijeenvergaard in lijvige boekdeelen, verre overtreft! Bedenkt toch, dat de Goddelijke wijsheid eerst daar begint, waar de menschelijke kennis ophoudt en dat "het einde der wijsbegeerte is: te weten, dat wij gelooven moeten".

Buigt liever uwe hoofden diep ter aarde en belijdt uwe totale onmacht, om het wezen en de intensiteit van het Goddelijk licht met uwe, door onvolmaakt menschenverstand uitgedachte hypothesen, te bepalen en te verklaren!

En dan eerst zal Gode behagen, om u alles te openbaren, wat

Hij den kinderkens heeft geopenbaard, n.l. datgene, wat Hij tevoren voor u, o geleerden en wijzen dezer wereld, steeds verborgen heeft moeten houden.

O, mijn innigste wensch is, dat gij allen datgene eens moogt meemaken, wat mij op maandag, den 28sten April j.l., gedurende een samenkomst van Pinkstermenschen te Weltevreden, overkomen is.

Tevoren was, zooals voor vele menschen in deze eeuw, de Bijbel ook voor mij een Boek, dat men niet kan lezen, zonder het "gezond verstand" geweld ann te doen. Hoe kan men als ontwikkeld mensch in deze verlichte eeuw, nog gelooven aan de tallooze wonderen in den Bijbel beschreven? Ik "geloofde" kort tevoren wel, dat Christus, Gods Zoon, als mensch geincarneerd, op aarde kwam om door Zijn offerdood de menschen weder met Zijn Vader te verzoenen. Maar hoe koud, hoe leeg, hoe onreeel was dien Zaligmaker, waarin ik toen geloofde! Ik kon mij wel "inbeelden", dat Hij nog steeds Dezelfde is gebleven, maar hoe miste ik de vaste overtuiging, dat Hij de Heiland is van alle menschen, die in Hem gelooven en ook mij met Zijn oneindig teed're liefde liefheeft en beschermt! Het heilig Evangelie van Jezus Christus had, op de wijze en in den vorm zooals het wordt verkondigd in de huidige christelijke kerken met hare dogma's, voor mij dan ook geen aantrekkingskracht! Het was voor mij een doode letter; een mooie zedenleer, gestoken in een deftig, gladgestreken gewaad! Een vormgodsdienst met heel mooie leerstellingen, doch zonder kracht, zonder realiteit! Was het dan te verwonderen, dat ik mijn heil zocht in velerlei philosophische leerstellingen. Spinoza, Kant, Schopenhauer, Nietsche (God beware mij nu voor zoo'n voorlichter der menschheid), Haeckel, Boelsche, Boedha, Laoh Tse, Confucius, Krisjnamoerti en nog vele andere genieen, die de wereld heeft voortgebracht, werden toen mijne afgoden, doch geen van deze "wereldleeraars" heeft mij volkomen kunnen bevredigen.

Ten slotte wierp ik mij in de armen van de Muzen der Poesie en Muziek, doch vond slechts halve bevrediging......, totdat op een voor mij gezegenden dag, de Pinkstergemeente, onder leiding van den onvermoeiden Rev. J. Thiessen, mij tot het ware Licht bracht. Eindelijk! De Geest der Waarheid, der Wijsheid en der oneindig teed're Liefde, werd mij op 28 April j.l. geopenbaard! Halleluja Christus, Eureka, ik heb U gevonden, o, alwijze Parakleet!

Dank voor Uwe genade, o, Verlosser! Dien dag zal ik nimmer vergeten, toen Gij, mijn dierb're Heiland, mij geheel vervuldet met Uwe grenzelooze Liefde en Genade, toen ik in heilige extase voor U nederknielde en U prees in tongentaal en zang, toen de Hemel zich voor het eerst voor mij opende en ik Uwe heilige aanwezigheid in mij voelde! Neen, het was geen verbeelding, geen droom, maar heerlijke realiteit! Halleluja, Glorie Christus! Victoria, victoria, victoria!

L. de Siso

REPRODUCTIE VAN HET TIJDSCHRIFT

"DIT IS HET"

1e. JAARGANG, 1 JULI 1923, NO.1

DIT IS HET

wat gesproken is door den Profeet JOEL:

„En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt GOD). Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch; en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren, en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen; en ook op Mijne dienstknechten en Mijne dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten en zij zullen profeteeren. En Ik zal wonderen geven in den hemel boven en teekenen op de aarde beneden etc."

Handel. 2 : 6 - 16.

1e JAARGANG 1 JULI 1923 No. 1.

UITG. REV. J. THIESSEN, 2e LITSONLAAN 9 — BANDOENG JAVA.
MET MEDEWERKING VAN
REV. BERNARD, REV. GROESBEEK EN REV. V. KLAVEREN EN VELE ANDEREN.

En Jezus zeide tot hen: Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle kreaturen. Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden.

En degenen, die geloofd zullen hebben, zullen deze teekenen volgen: in Mijnen naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken; slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets doodelijks zullen drinken, het zal hun niet schaden; op kranken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.

Markus 16 : 15 - 18.

De drie hoofdpunten voor ieder kind van God zijn:

1. Wees vervuld met den Geest (Efese 5 : 18)
2. Wees bereid (Lucas 12 : 40)
3. Wees heilig (1 Petri 1 : 16)

Heiligmaking — de Komst van Christus en de Doop des Heiligen Geestes dekt alles.

LOSSE NUMMERS 10 CENT

DIT IS HET

Maandblad, gewijd aan de belangen van Gods Koninkrijk.

Getuigt inzonderheid van de uitstorting des Heiligen Geestes in deze dagen over de geheele wereld, en, prijs God! sedert 29 Maart 1923 ook hier in Indië begonnen.

Het bevat persoonlijke getuigenissen over den doop des Heiligen Geestes, genezingen hier in Indië en elders.

Dengenen, die gaarne dit blad zouden willen lezen, wordt verzocht mij dit onmiddellijk te melden.

Abonnementsprijs is per jaarg. bij vooruitbetaling f 5.— voor het Buitenland f 6.—

Uitgave van J. Thiessen 2e Litsonlaan 9 Bandoeng, Ned. Indië.

Men lette er wel bijzonder op, dat **dit werk** en **dit blad niets te doen** hebben met den Bond van Evangelisatie of met de Vredebode. Daarom beleefd verzoek alle gelden, of giften, tot ondersteuning van dit werk direkt aan mij te willen sturen.

Als men dit wenscht en er een voldoend aantal abonné's zijn, kan het blad elke 14 dagen verschijnen.

J. THIESSEN.

losse Nummers 10 ct.

Bij den uitgever zijn ook verkrijgbaar Orgels — vanaf f 150.— tot en met f 425.—. Er zijn op het oogenblik nog eenige in voorraad.

Binnenkort zullen ook bij den uitgever verkrijgbaar zijn een liederbundel met echte Pinksterliederen, waarin men den waren Pinkstergeest voelt.

Verder verscheidene brochures over:

Gebedsgenezing — Geestesdoop — Tongen
Profetieën — Openbaringen — Gezichten
en een Bijbelschen Waterdoop.

„DIT IS HET"

1e JRG. BANDOENG JAVA, 1 JULI 1923 No. 1.

„DIT IS HET"

wat gesproken is door den profeet Joël:

„En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God: Ik zal uitstorten van Mijnen Geest op alle vleesch, en uwe zonen en uwe dochters zullen profeteeren en uwe jongelingen zullen gezichten zien, en uwe ouden zullen droomen droomen en ook op Mijne dienstknechten en op Mijne dienstmaagden zal ik in die dagen van Mijnen Geest uitstorten, en zij zullen profeteeren, en Ik zal wonderen geven in den hemel boven en teekenen op de aarde beneden etc. Handel 2: 16—19.

Zoo zegt Petrus op het Pinksterfeest te Jeruzalem, voor de duizenden, die in extase geraakten over dat, wat zij zagen en hoorden. 120 menschen waren namelijk gedoopt met den Heiligen Geest en verkondigden voor de 17 verschillende volkeren de groote daden Gods in talen, die zij nooit geleerd hadden. „Wat wil toch dit zijn?" met andere woorden, „waar zal dat heen? of wat zal dat beteekenen? Hoe hooren wij hen een iegelijk in onze eigene taal spreken, in welke wij geboren zijn? Voorwaar dit is voor ons een onbegrijpelijk wonder Gods" zoo zeiden velen.

Sommigen gaven eene verklaring namelijk, ze hebben te veel zoeten wijn gedronken. **De vervulling met den Heiligen Geest** moet wel veel overeenstemming hebben met dronkenschap, anders hadden deze spotters dat niet gezegd. Ook Efeze 5: 18 „wordt niet dronken van wijn, maar zijt vervuld met den Heiligen Geest", zinspeelt hierop. Ja, voorwaar er is een hemelsche dronkenschap, waardoor men in heilige extase geraakt, zooals Paulus zegt: 2 Cor. 12: 3 en 4 „Ik ken een mensch in Christus, (of het in het lichaam of buiten het lichaam geschied is, weet ik niet, God weet het").

Dat hij is opgetrokken geweest tot in den derden hemel, in het Paradijs en heeft onuitsprekelijke woorden gehoord, die het een mensch niet geoorloofd is te spreken." Iedere doop met den Heiligen Geest brengt den mensch in heilige extase en iedere doop is ook begeleid met een hemelsche taal, waarvan de gewone mensch niets begrijpt.

Ongeveer 850 jaren van te voren was dit voorspeld door den profeet Joël, en de Hoogepriesters, Priesters, Farizeërs en Schriftgeleerden, de geestelijke leiders van het volk, hadden op de hoogte moeten zijn van deze wonderbare gebeurtenis en met verlangen moeten uitzien naar dit zalige Pinksterfeest. Slechts hierdoor kon de groote verandering plaats hebben op geestelijk gebied. En toch schaarden zij zich bij de spottende menigte.

Alle geestelijke dorheid en doodschheid op christelijk of kerkelijk gebied is terug te leiden tot

onkunde van den Persoon en het werk des Heiligen Geestes. Groote scharen van kinderen Gods weten nauwelijks iets van de noodzakelijkheid van den doop des Heiligen Geestes met begeleiding van de verschillende Charismatas. (Geestesgaven). En toch staat het zoo duidelijk vermeld in Efeze 4: 10-16; Rom. 12 en 1 Corint. 12, 13 en 14, dat ook een ongeloovige moet zeggen: „Hoe is het mogelijk, dat het algemeene Christendom blind is voor deze wonderbare, hemelsche gaven.''

Voorwaar geliefde lezers, weg met alle vooroordeelen, want **„Dit is Het''** wat wij noodig hebben, voor het machtelooze Christendom in dezen ernstigen tijd, waar wij voelen en zien, dat dit tijdperk een einde neemt. De macht der duisternis neemt van dag tot dag toe, duizenden en tien maal duizenden keeren het Christendom den rug toe, werpen zich in andere stroomingen. Tronen wankelen, rijken vallen in elkaar, groote veranderingen hebben plaats op allerlei gebied en prijs God ook op Godsdienstig gebied. 17 jaren terug begon God Zijn volk weder aan te doen met nieuwe kracht, de kracht des Heiligen Geestes, om niet meegesleurd te worden met den stroom des verderfs. In 1906 werd een schare van begeerige kinderen Gods in Amerika gedoopt met den Heiligen Geest, gelijk de Apostelen en de eerste Christenen, **met** begeleiding der eerste gaven des Geestes. Als een vuur sloeg het over naar alle deelen der wereld, Azië, Afrika, Europa, Australië. Honderden, ja, duizenden Theologen, Professoren, Zendelingen, Evangelisten etc. zijn gedoopt met den Heiligen Geest naar Gods Woord. En, Halleluja eindelijk zijn ook hier over Ned. Indië de eerste druppelen gevallen, en het is mijne innigste bede, Geliefden, dat wij met kracht vervuld worden, dit kan alleen geschieden, als de Heilige Geest over ons zal gekomen zijn.

„Dit is Het'' waarnaar ons hart verlangt. Ik kan mij niet anders voorstellen, dan dat het een begeerte van ieder kind van God moest zijn. Worden wij niet jaloersch, wanneer wij denken, hoe de 120 mannen en vrouwen in de opperkamer te Jeruzalem, gedoopt werden met den Heiligen Geest en met vuur, en God prezen met **vreemde** tongen, zooals de Geest hun gaf uit te spreken, en beneden voor de volksmenigte, (het tweede wonder), in verstandige talen, weder zooals de Geest hun gaf uit te spreken, spraken?

Of als we ons verplaatsen naar Samaria, waar door Filippús' predikatie eene groote opwekking ontstond? Hoe de honderden met blijdschap Christus aannamen, zich lieten doopen, onderdompelen naar Christus' instelling, en daarna door handoplegging der Apostelen den doop des Heiligen Geestes ontvingen?

O Geliefden, trilt ons hart niet van verlangen en heilige jaloerschheid, als we gaan in het huis van Cornelius, en zien, hoe de Heilige Geest plotseling op allen valt en ze in vreemde tongen beginnen te spreken en te profeteeren, als bewijs, dat God uit den hemel Zijn zegel daarop gedrukt heeft?

Of als wij lezen in Handel 19:6, hoe Paulus naar Efeze kwam, en een schare discipelen ontmoette, die geloovig en gedoopt geworden waren en toen Paulus hen vroeg, of zij den Heiligen Geest ontvangen hadden, antwoordden, dat zij niet eens wisten, of er een Heilige Geest was. Hoe Paulus hun toen de handen oplegde en zij oogenblikkelijk gedoopt werden met den Heiligen Geest. Als bewijs van de echtheid van de ontvangst der hemelsche gave, spraken zij in vreemde tongen en profeteerden.

„Dit is Het" wat God begon te doen op 29 Maart 1923 in Tjepoe, toen een schare van mannen, vrouwen, zonen en dochters gedoopt werden met den Heiligen Geest en begonnen te spreken in vreemde tongen, gezichten kregen en profeteerden. Zoo ook op 12 April in Soerabaja en het groote werk op 20 Mei in Bandoeng. Geen woord buiten den Bijbel!!

Een Dominé schreef ons een brief, zeggende: „Als U gelooft aan den Bijbel als het Woord van God, dan kunt U niet anders handelen en verwachten als wat zich in Tjepoe geopenbaard heeft."

O Geliefden, terug naar den Bijbel! — terug naar het eerste Christendom laat los alle vooroordeelen tegenover den Bijbel, — Christus en Zijn werk! Voorwaar, het is ons geoorloofd aan den Bijbel te gelooven, zooals er geschreven staat. De beloften zijn dezelfde — de nooden zijn dezelfde en Christus is de Onveranderlijke.

Wat sedert 1906 8 millioenen menschen ontvangen hebben, is ook voor U! Geloof alleenlijk!

J. T.

De opwekking in Tjepoe op 29 Maart 1923.

Wonderlijk zijn Gods wegen met Zijn dienaars en kinderen, die begeerig zijn naar een dieper leven met God. Dit merkt men in de geheele wereld, nu dit tijdperk ten einde loopt en de komst van Christus nabij is, dat Gods Geest de wijze maagden met de noodige olie voorziet, om niet alleen den Bruidegom te ontmoeten, maar ook olie in haar vaten te hebben, om mee terug te kunnen gaan naar de Bruiloftszaal, en die te verlichten. Het schijnt mij zoo, dat er maar weinig tijd meer overblijft voor de toebereiding Zijner Bruid, daarom dan ook dat de Geest van God ons ook hier in Indië te Tjepoe, Lawang, Soerabaja en vooral Bandoeng met macht in het volle licht van God stelt.

De gezichten, openbaringen, profetiën, tongen, genezingen en wonderen zijn zoo intensief, dat wij met heiligen ernst wachten op de wenken Gods. Is het niet wonderbaar, hoe God Zijn knechten Groesbeek, en van Klaveren uit Amerika, Bernard uit Liverpool en Thiessen uit Holland uit de Pinkstergemeente hier naartoe bracht, om ook hier door dit wonderbare werk de Zijnen, die zich hiervoor openstellen, te doopen met Zijnen Heiligen Geest, en zich te laten toebereiden tot den dag Zijner komst? God ziet Zijne kinderen

ook hier in dit land hongerend naar een dieper leven, naar den Pinksterzegen, zeer goed wetende, dat ze zoo, zonder doop des Heiligen Geestes, niet verder komen. De meesten van ons zeggen dan ook, hoe zijn wij zoo blind geweest voor deze wonderbare werkelijkheid?

Geliefden, wat helpen ons alleen woorden, theorie en vorm? Verlangt gij niet naar realiteit? Smeekt en roept tot God, dat er een honger en dorst in U gewekt mag worden naar dat, wat reeds velen op aarde ontvangen hebben. Ook voor U staat het land der belofte open. Halleluja!

Ik laat hier eenige getuigenissen volgen van hen, die gezegend werden. Nierlijders, lijders aan suikerziekte, abcessen, van demonen bezetenen en anderen werden genezen en gedoopt met den Heiligen Geest. Uit Tjepoe krijg ik de volgende berichten:

Tjepoe Mei 1923.

Den 27en Dec. komende van het eiland Bali, ontvingen wij na eenige dagen rust, de uitnoodiging naar Tjepoe te komen: nu, 30 Dec. kwamen wij daar en onze eerste ontmoeting ten huize van onzen gastheer, deed zich hierdoor kennen, dat wij in aanraking kwamen met zielen, begeerig naar Gods belofte: den doop des Heiligen Geestes en als altijd vond dit weerklank in onze zielen en waren wij verblijd over deze teekenen. Na verloop van enkele dagen trokken wij de stoute schoenen aan en gingen op huisbezoek: terzelfder tijd de menschen uitnoodigend, tot een huiselijken bidstond ten huize van onzen gastheer. Enkelen gaven gehoor aan die uitnoodiging, en toen wij Gods liefde en heerlijkheid voor hen openbaarden, verzochten zij ons of zij terug mochten komen en ook anderen mochten inviteeren. Heel spoedig hadden wij een kleine kring tezamen, welke tweemaal per week met elkander een dieper leven met God aanvingen en spoedig openbaarde zich de begeerte bij velen, om den doop des Heiligen Geestes te mogen ontvangen; en toen die heerlijke bidstonden, waar de Heer hen overtuigde om den ouden mensch af te leggen en met Christus, door den doop des waters begraven te worden, om met Hem te verrijzen en in nieuwlid des levens met Hem te wandelen! De meesten dezer behoorden tot de R. Katholieke Kerk en gevoelden,dat zij niet dien vrede konden deelachtig worden, als zij zich hielden aan hunne Kerkelijke instellingen.

En werkelijk openbaarde zich bij hen de begeerte om den doop des Heiligen Geestes te mogen ontvangen, sterker dan bij anderen, die zich Christenen noemen van andere Kerkgenootschappen. Hun overtuiging, dat Jezus de Christus, ook voor hen als bemiddelaar voor den troon der genade staat, gaf hun die diepe Vrede! Sommige dezer families, door ontslag genoodzaakt de plaats te verlaten, vertrokken met de volkomen verzekering, dat de Heer hen niet zou verlaten. Hoe heerlijk, als wij die verzekering mogen bezitten, als men een onbekende toekomst tegemoet gaat: te weten, dat de Heer alle dingen wel zal maken!

Op een Woensdag-avondbidstond, toen wij ter bespreking namen Jacobus 5 vs. 14, stond een jonge man op en vroeg, of dit ook voor hem van kracht was, en toen wij het bevestigden, vroeg hij, of wij voor hem wilden bidden, dat de Heer hem verlossen zou van een nierziekte, welke volgens de geneesheeren van chronischen aard was; wij baden voor hem, dat het den Heer mocht behagen, hem te verlossen van die ziekte, en God, in Zijn groote genade verhoorde het gebed: hij werd terstond verlost van zijne pijnen en na verloop van eenige dagen was genoemde jonge man in staat, zich te baden met **koud** water, wat hij in twee en een half jaar niet had kunnen doen. Onnoodig te beschrijven de vreugde, welke daar was, toen de Heer aan de kinderen een gezonden Vader en aan de moeder een gezonden echtgenoot terug gaf! Zoo voortgaande, heeft de Heer rijkelijk gezegend, en toen dan ook bij velen zich de begeerte openbaarde, om gedoopt te worden door onderdompeling in water, tot afwassching der zonden, besloten wij onzen Br. Thiessen van Bandoeng uit te noodigen, om ons de behulpzame hand te bieden.

Gaarne gaf hij aan die uitnoodiging gehoor. Donderdagavond 28 April, verscheen hij in ons midden en wij hadden dienzelfden avond een heerlijken bidstond. Vrijdag 29 April (Goede Vrijdag), vertrokken wij naar een nabij gelegen rivier en toen werden vijftien zielen gedoopt door onderdompeling! Heerlijk waren de enkele uren, welke wij daar in Gods vrije natuur doorbrachten.

De Geest des Heeren was kennelijk in ons midden: een meisje van veertien jaren bad zoo heerlijk door den Geest, dat allen onder den machtigen indruk van dit te zamen-zijn waren.

Des avonds, geleid door Gods Geest, ging Br. Thiessen ons voor in de bediening van het Heilig Avondmaal: de Geest des Heeren kwam over de gansche schare! Dit was een werkelijk Avondmaal **met** den Heer! Een van onze broeders ontving den doop des Heiligen Geestes: en gij kunt begrijpen, toen zij voor het eerst aanschouwelijk voor iedereen zagen, dat de Heer hem 't hart deed overvloeien van Zijne liefde, en hem verzegelde voor den dag der verschrikking, hoe allen zich grootelijks verblijdden!

De volgende dagen waren dagen van dichte gemeenschap met den Heer en er werden zielen verzegeld door den doop des Geestes. Het aantal zielen, dat door Gods Heiligen Geest werd gedoopt, was twaalf, en wij kunnen ook niet anders doen dan God prijzen, dat Hij ook op Java Zich zelf een vol zal verkiezen.

Het heeft ons moed gegeven om voort te gaan op den ingeslagen weg, en anderen te vertellen van Zijn liefde en genade: bid, dat ook gij die heerlijke gaven moogt ontvangen!

de Uwe in Christus,
Br. en Zr. C. GROESBEEK.

Ondergeteekende verklaart.

Ik was ruim 3 jr. lang lijdende, aan pijnen in mijn lenden links, en die pijnen trokken door, tot aan mijn buik, omreden mijn ziekte

(van dien aard was, dat) (veroorzaakt door een inwendig ziek orgaan), dat deze onuitstaanbare stekingen doorliepen, van lenden tot buik.

Ruim 2½ jr. heb ik reeds handen vol geld vergooid, met verschillende doktoren daarover te raadplegen. 't Was na de geneeskundige behandeling wel een tijd wat minder, doch nauwelijks waren de medicijnen verbruikt, of de pijnen kwamen weder terug.

Ik besloot toen, twee maanden geleden, zoodra ik in de gelegenheid was, naar Semarang te gaan, om me nog eens door één van de vrouwen specialiteiten zou laten onderzoeken.

Dit zou ik zeker gedaan hebben, als ik niet kort geleden, door Zr. en br.: Groesbeek omtrent gebeds- genezing had hooren vertellen.

Toen br.: Thiessen overkwam, hoorde ik ook dezen daarover spreken.

Ik besloot kort daarop, bij de eerste de beste samenkomst, op God vertrouwende, me door gebedsgenezing te laten behandelen.

O, hoe wonderbaar was dat!

Ik voelde een trilling door mijn lichaam stroomen, een stroom, als van een electrische machine.

Deze kracht bracht mijn geheele lichaam in beweging, ja zelfs al mijne organen werden aangeraakt.

Toen zag ik in een visioen, een groote vuurbol zoo prachtig mooi, dat ik spijt had, toen ik later bemerkte, dat ik nog tot de levenden behoorde, ja nog in deze zondige wereld vol van pijn was.

Dienzelfden avond thuis komende, zag ik 's nachts weder een heerlijk visioen: ik zag den Heer in al Zijne heerlijkheid, bestraald door een vreemd licht, afkomende van een berg; en tot mij zeggende (er waren nog meer kinderen en menschen rondom dien berg), terwijl Hij de rechterhand tot mij op hief:

„Verkondig uwe zusters en broeders, en allen, ook die niet in mij gelooven, dat Ik haastelijk kom!

De tijd is daar, dat Ik weldra kom!

O, hoe heerlijk klonken me die veel belovende woorden!

Op dienzelfden nacht werd ik geheel bevrijd van mijn ondragelijke pijnen.

En tot heden heb ik er geen last meer van. Halleluja!

E. FEROUGE — REIJNHOUT.

Bandoeng 23 Mei 1923.

Ik prijs God voor hetgeen Hij in zijne teedere liefde aan mijn hart gedaan heeft. Wanneer ik terug denk aan den tijd, nu ongeveer 3 jaren geleden, toen ik buiten den stroom van Zijne genade leefde, hoe ik in vele wereldsche zaken mijn geluk trachtte te zoeken, dan stijgt er nu onwillekeurig een danktoon in me op voor de wonderbare liefde, waarmede de Heere Jezus mij tot zich trok.

Na mijne bekeering echter, bleef er in mijn ziel steeds een vrees, dat ik van het kruis zou afdwalen, ofschoon menige tekst in Gods woord van verzekerdheid spreekt. Om kort te zijn: ik hongerde steeds naar meer en had niet genoeg aan bekeering alleen. Ik dank daarom God, dat Hij mij de oogen opende voor de wonderbare gaven, welke

Hij in zijne groote goedertierenheid mij wilde schenken.

Het is nu ongeveer een jaar geleden, dat ik begon te zoeken naar den Doop des Geestes en het was me een groote kwelling, dat menschenvrees mij hiervan terughield. Doch glorie voor mijn Heiland, ook daarvan verloste Hij mij en den 16en Mei ontving ik het zegel van zijne liefde overeenkomstig Handelingen 2 vers 4. Ik ben niet bij machte om deze ervaringen op papier te stellen, wel kan ik mededeelen, dat de vreugde in mijn hart overvloeit, dat Hij eene nieuwen zang in mijn mond heeft gelegd. Hij geeft me moed om voorwaarts te gaan, Zijn Naam lovende en prijzende, overtuigd van de wonderbare kracht van Zijn kostbaar, dierbaar bloed. Halleluja!!

F. G. van GESSEL.

En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de geheele wereld, predikt het Evangelie aan alle Creaturen.

Markus, 16:15.

Uit Lawang schrijft Rev. v. Klaveren 't volgende:

Gehoorzaam zijnde aan de roepstem om het Evangelie te prediken, verlieten wij 14 Jan. 1921 Amerika. Na 14 maanden gewerkt te hebben, op het eiland Bali werden wij geleid naar Lawang, op Java. Prijs God! voor den wonderbaren weg, dien Hij met ons heeft gehad.

Toen we hier kwamen, waren er heel weinig Godsdienstoefeningen. Ons gebed was voortdurend: „Heere, open ons den weg, zoodat we ook hier Uw Naam mogen verheerlijken!" en prijs God! ons gebed is verhoord, zielen zijn bekeerd en zieken genezen, ja, ook duivelen uitgeworpen, Halleluja! Jezus heeft nog dezelfde kracht als voorheen. Onze broeders en zusters hebben hunne huizen opengesteld om samenkomsten te houden. De eerste samenkomsten werden bezocht door ongeveer acht à tien menschen, en prijs God! dat aantal is steeds vermeerderd. Vele van dezen menschen zijn nu bekeerd en gedoopt met water, volgens de Heilige Schrift, die zegt:

(Rom. 6:4 **„Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de dooden opgewekt is tot heerlijkheid des Vaders, alzoo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden."** Een onzer Zusters werd verzegeld met den doop des Geestes, Halleluja! Ook verblijden wij ons, dat de kindertjes een gelegenheid wordt gegeven, om met het Evangelie van Jezus Christus bekend te worden. Sedert Januari 1923 hebben we hier Zondagschool.

Ruim veertig kinderen komen geregeld 's Zondags bij ons. De bidstonden worden goed bezocht, kinderen Gods nader gebracht tot den Heiland. En zoo gaan wij voort, om den Naam van Jezus te verheerlijken tot dat Hij komt. Wij gevoelen meer dan ooit te voren dat de tijd kort is en Jezus spoedig terug zal keeren op aarde. Laat ons daarom waken en nuchteren zijn, doen, wat onze hand vindt om te doen, den tijd uitkoopende. Dit is een klein overzicht van ons werk te Lawang. Broeders en Zusters bidt voor ons, opdat ook hier een

groot werk voor de eeuwigheid zal gedaan worden.

Br. en Zr. D. en C. L.
van KLAVEREN
Lawang, Java.

16 JAREN IN DE PINKSTER-BEWEGING.

(Getuigenis van een Engelsch zendeling).

Rev. Bernard uit Liverpool, nu in Temanggoeng gestationneerd, die 16 jaren in deze goddelijke beweging staat, zendt mij het volgende stuk ter plaatsing.

Nu de geestelijke strooming, door sommigen de „Tongenbeweging", door anderen de „Pinksterbeweging," nog anderen de „uitstorting van den Spaden Regen" genaamd, zich ook over Java uitspreidt, zullen ongetwijfeld velen naar de „geloofsbrieven" dezer beweging vragen.

Het is tot dezulken, dat de schrijver het volgende artikel wenscht te richten. Deze beweging wordt door ongewone en voor sommigen „stuitende" verschijnselen vergezeld, verschijnselen, die het onderscheiden van bijna iedere andere vertakking der Christelijke Kerk en juist terwille van dit vreemde en onbekende, ontstaat er bij de Christelijke Kerk dikwijls òf twijfel omtrent het zuivere der beweging, òf verwerpt die zelfde Kerk haar onvoorwaardelijk als niet uit God zijnde.

Het is daarvoor noodzakelijk dat wij, die in deze beweging zijn, in staat zijn als Petrus schrijft „altijd bereid te zijn tot verantwoording van de hoop, die in ons is, met zachtmoedigheid en vreeze". Petrus 3 vs.. 15. Sprekende over eene ervaring van 16 jaren, tracht schrijver dit nu te doen.

Om te beproeven, of een geestelijke ervaring uit God is, doen zich twee toetssteenen al dadelijk voor: 1e. Hoe staat leerstellig de beweging. 2e. Wat is haar effect op het leven en het karakter van het individu. Als een beweging de proef van dat onderzoek kan doorstaan, mag zij, op 't minst genomen, toch niet lichtelijk verworpen worden, maar eischt een open, eerlijk en ernstig onderzoek.

Terugblikkende op zijn eigen ervaringen wenscht schrijver nu deze toetssteen aan te leggen. Ten eerste dan, wat de Christelijke leer betreft. Ik denk, dat het beter is, dat ik verder in den eersten persoon schrijf. Ik ben Engelschman en van mijn kindsheid af tot wel over veertig jaren, was ik lid van de Evangelische sectie der Anglicaansche Kerk, welke richting, zooals men weet, de groote leerstellingen der Reformatie huldigt. Ik leerde ook de Niceensche geloofsartikelen van buiten, waarin de Persoon van Jezus Christus zoo buitengewoon wordt verheerlijkt. Wat toen echter geloofsartikelen voor mij waren, een „leer", is nu door mijn latere ervaring diepe werkelijkheid voor mij geworden, als het ware, in mijne ziel ingebrand. Nu, Jezus zeide: „Wanneer de Geest der Waarheid zal gekomen zijn, zal Hij Mij verheerlijken Joh. 16 vs. 14. Toen nu de Heilige Geest tot mij kwam in deze nieuwe ervaring, was dit juist, wat Hij deed voor mij, waarheden,

van buitengeleerd en verstandelijk bevestigd, zóó levend maken voor ziel en geest, dat het als een **overweldigend feit** tot mij kwam: de **Godheid van Christus**, ook in **verband met Zijn verzoenend sterven aan het Kruis.**

Woorden kunnen niet uitdrukken, hoe diep de Heilige Geest dit in mijn geest heeft ingegrift, hoe grootsch, heerlijk de Zoendood van Jezus is voor mijn ziel. Misschien zijn die gevoelens nergens zoo goed uitgedrukt als in een onzer bekende Christelijke liederen „Als ik bij 't Kruishout peinzend sta,

Waaraan Gods Zoon het leven liet,......en verder,

... Voor zulk een liefde, wonderbaar, Wil 'k eeuwig, gansch de Zijne zijn!" Zulk eene ervaring komt eenigszins overeen met die van Graaf von Zinzendorff in de schilderijenzaal te Dusseldorf. Daar staande voor een schilderij, voorstellende de Kruisiging, openbaarde de Heilige Geest plotseling aan zijnen geest het wonder der wonderen, het Kruis van Jezus, zoodat hij, als het ware vastgeklonken aan de plaats, waar hij stond, geketend door de revelatie (openbaring) van zulk een liefde, tenslotte moest uitroepen: Voortaan ken ik slechts één passie, Christus!" Om de woorden van Paulus aan te halen in verband hiermede, en met mijne eigen ervaring. „Doch deze dingen alle werkt een en dezelfde Geest. 1 Cor. 12 vn. 11.

Dus wat aangaat het leerstuk betreffende den Persoon en het werk van den Zaligmaker, Zijne Godheid en Zijn verzoenend sterven aan het Kruis, is mijne ervaring toch geheel overeenkomstig de „zuivere leer". Wat meer is, sinds den doop des Geestes gevoel ik een voorheen mij onbekende, goddelijke naijver voor deze waarheden, die zich uit in een diepen afkeer voor alles, wat juist deze grondslagen aantast z. a. theosophie, spiritisme en Christian Science. Onze God is een naijverig God en gedreven door den Heiligen Geest zijn ook wij bezield met heiligen naijver voor Zijne zaak, ons scherp stellende tegenover dezen afval der laatste dagen.

Gedurende al deze jaren, dat ik mij in de ervaring heb mogen verhengen, gedoopt te zijn door den Geest, en die Geest in mij inwonende te hebben, heb ik alle bronnen nagespoord, om verder licht te ontvangen.

Het pad, dat ik heb betreden, leidende van het door de groote menigte betreden pad, heeft mij er toe gedreven, om als het ware de afdrukken van voetstappen op een eenzamen weg te ontdekken, voetstappen van hen, die ook dien weg vóór mij bewandeld hadden. Om bij het ontdekken van die voetstappen verzekerd te kunnen zijn, dat alles „wel" was. Zulk een afdruk noemde ik reeds in het voorval met betrekking tot Graaf von Zinzendorff en ook andere incidenten met betrekking tot zijne volgelingen. Over de uitstorting des Geestes over deze toegewijde discipelen des Heeren, lezen wij, dat zij van alle kerken de meeste liefde en ijver hadden voor de zaak der zending, dat hunne begeerte, om „voor, het Lam, dat geslacht werd, de vrucht zijner

ziel te verkrijgen", sommigen hunner zich als slaven verkochten, om den slaven Christus te verkondigen. En zoo zie ik ook weer de voetsporen der Moravische Broederschap op mijn pad. Waar zij. als uitgangspunt voor hun zendingsgeest en zendingsijver niet zoo zeer hadden een plichtsgevoel tot Christus of tot de Heidenen, maar veeleer een brandende begeerte, om „voor het Lam, dat geslacht werd, te winnen de vrucht Zijner ziel", gevoel ook ik weer dit eene punt van aanraking te zijn met andere Christen-medereizigers.

Vele jaren, vóór ik in de Pinkster-ervaring kwam, was ik een officiëel vertegenwoordiger van de Engelsche Staatskerk in verband met de Buitenlandsche Zending; na den Heiligen Geest ontvangen te hebben, bevond ik een geheel andere drijfkracht in mij te hebben, waar ik pleitte voor de Zending: Ik bevond mij op denzelfden grond als de Moravische broederen n. l. „de liefde van Christus dringt ons". En zoo zeg ik wederom: deze dingen alle werkt één en dezelfde Geest."

Wordt vervolgd.

De opwekking te Soerabaja en Bandoeng.

In het volgende Nummer krijgen wij de doorbraak in Soerabaja en vooral die te Bandoeng. Nooit, nooit werd hier zoo iets gezien, gehoord of gedroomd. Voorwaar God heeft de hemelen gescheurd ook over Ned. Indië en een ander tijdperk is aangebroken voor de millioenen in dit land.

Is het dan een nieuwe leer? neen, ze is zoo oud, als het Christendom en alle Christenen moesten dankbaar wezen en zich open stellen voor dezen wonderbaren zegen. China, Japan, Korea, Australie, Amerika en in alle landen van Europa, waar ik geweest ben, zijn duizenden en tienmaal duizenden gezegend met den wonderbaren Pinksterzegen.

In de geheele Kerkgeschiedenis, ten allen tijde, waar de Geest van God kon doorbreken, zooals bij de Montanisten aan het einde van de 2e eeuw, de Geestesbeweging in de Cevennen, de Camisarden, de Inspiratiebeweging in Engeland en Nederland in 1708, Irvingianisme in Scotland — Quakers in Engeland, Hugenoten, Waldensers en Moravische Broeders overal, openbaarden zich de wonderen, teekenen, genezingen en uitstortingen des Heiligen Geestes.

(Wordt vervolgd).

Korte uiteenzetting van mijn uittreden uit den Bond van Evangelisatie.

Gelijk velen uwer bekend zal zijn, was ik tot 21 Mei 1923 penningmeester van den Bond voor Evangelisatie. Op 11 April 1923 ontving ik een schrijven van Zendeling Van Benthem alhier, waarin Z. Eerw. op vriendschappelijken en heelemaal niet vijandigen toon te kennen gaf, dat br. Thiessen en ik den schijn op ons laadden, dat wij den Bond in de Pinkstergemeente wilden betrekken, en hij juichte het toe, dat br. Thiessen zijn eigen weg

wilde gaan, maar dan ook ruiterlijk en zich niet meer inlaten met koempoelans van anderen, en hij hoopte, dat ik en ook br. Van Asbeck dit zouden doen. Ik vond in den Bond niet meer bevrediging voor mijn geestelijken honger en in mijn hart was ik al lang besloten, mij bij de Pinkstergemeente aan te sluiten, mijn vrouw ook. Na dezen brief had ik, in verband ook met mijn gevoelens, niet meer de vrijmoedigheid om in de samenkomsten van den Bond te kómen, en vroeg telefonisch aan den Voorzitter in Buitenzorg, Baron Van Asbeck om ontheffing van mijn ambt als penningmeester. Ik voelde, dat ik zelfs den schijn moest vermijden van den Bond, in de armen der Pinkstergemeente te willen voeren. Op d r i n g e n d verzoek van den heer Van Asbeck beloofde ik, het amb' van penningmeester te zullen blijven waarnemen tot de Algemeene Vergadering, welke op 21 Mei zou plaats hebben. Het werd in de Alg. Vergadering openlijk door den Voorzitter bevestigd, dat ik reeds een maand tevoren mijn ontslag had willen nemen en op zijn verzoek gewacht had tot dien dag. T o c h heeft de heer Hoekendijk in zijn Allerlei in die week in de Vredebode, de v r ij m o e d i g h e i d te schrijven, dat de penningmeester moest aftreden, omdat de Alg. Verg. met **zijn** voorstel, dat geen lid van de Pinkstergemeente lid van het Bestuur van den Bond mocht zijn, accoord ging (en dat tegen de Statuten in, welke voorschrijven, dat een voorstel tot **verandering** er van minstens **drie** maanden te voren den leden moet worden voorgelegd, wat **niet** gebeurd was!) Hoe moet men zoo'n bewering tegen beter weten in, qualificeeren? Ik laat dit aan U, lezer, over.

Over de reden, waarom de heer Van Asbeck als Voorzitter aftrad, welke reden duidelijk door hem in de Alg. Verg. werd aangegeven, geeft de heer Hoekendijk evenzeer een onware verklaring. Het verwondert mij, en velen met mij, dat het Bestuur tot nog toe met geen enkel woord deze onware mededeelingen rechtzette. De heer Van Asbeck zal echter zelf voor deze zaak opkomen, en heeft reeds een stuk voor opname in de Vredebode aangeboden, althans gereed.

Weenink van Loon.

De Pinksterbeweging in het licht van de Kerkgeschiedenis.

Een nieuwe leer is ontstaan, zoo schrijft de Indische pers met behulp van **kerkelijke** zijde. Van sommige courantenschrijvers kan men niet anders verwachten, want de meesten zijn met den Bijbel en geestelijke dingen geheel onbekend maar dat velen, zoogenaamde Christenen, totaal blind zijn voor deze beweging uit God, getuigt van de groote armoede op geestelijk gebied en onkunde met den Bijbel.

In Handel. 2, leest men zoo duidelijk alles namelijk: men bekeert

zich tot Christus, **wordt gedoopt** in water, en gedoopt met den H. Geest. Zoo ook in Handel. 8 te Samaria, Filippus komt, verkondigt hen Christus, en zij, ziende de groote wonderen, teekenen en genezingen, worden geloovig en als bewijs, laten zij zich doopen in water, en door de handoplegging der Apostelen ontvangen zij den doop des Heiligen Geestes. Gaan wij nu in het huis van Cornelius. Handel. 10. Cornelius krijgt een visioen om Petrus te laten komen, en Petrus krijgt ook een gezicht om te gaan. Petrus gaat, komt in het huis van Cornelius, verkondigt in de samenkomst Christus, zij gelooven en plotseling valt de Heilige Geest op allen en zij spreken in vreemde tongen, God groot makende. Als ingestelde regel door Christus, worden zij ook gedoopt in water.

Het vierde geval zien wij in Hand. 19 waar Paulus komt naar Efeze, vindt daar 12 discipelen en vraagt hen, of zij den Heilige Geest (gemeend is de doop de H. G.) ontvangen hebben, toen zij geloovig geworden waren. Neen, zeggen zij. Nu, toen werden zij gedoopt in water, daarop legt Paulus hun de handen op en zij ontvangen den Heiligen Geest. En als bewijs van de werkelijkheid, spreken zij in vreemde tongen en profeteeren.

Hoe eenvoudig en duidelijk is toch alles en toch is het, als of er een dikke sluier over ligt.

En wat zegt de Kerkgeschiedenis?

Is het een nieuwe leer? deze vreemde tongen, profetie- Geestesdoop- genezingen- gezichten- wonderen en teekenen!

Hooren wij eerst, wat de **Heilige** Kerkvaders hieromtrent **zeggen b.v.** Augustinus de pilaar der **Gereform.** Kerk, als heilig verklaard door de Roomsche Kerk en **een houvast van** het Protestantisme:

Hij zegt: Wie den Heiligen Geest erkent, wordt door hem **plotseling** vervuld, spreekt in vreemde **tongen**, en niet alleen de 120. Het heeft Gode behaagd, dengenen, die den H. Geest ontvangen hebben, dit te doen betuigen door het spreken in vreemde tongen. Over de **Gezichten** zegt hij, dat in zijn tijd veel meer geestesgaven vertegenwoordigd waren, als men vermoedde. De gezichten, wonderen- teekenen, genezingen zouden nog veel meer te voorschijn komen, wanneer niet de toenmalige Christenen zoo wereldsch geworden waren.

In het openbaar hield hij voor 't volk een lezing, waarin hij medeelde, dat niet God en Zijn onveranderlijkheid schuld er van waren, dat de wonderdaden afnamen, maar ondanks, ongeloof en oppervlakkigheid van 't Christendom.

Van **Irenaus** lezen wij, de volmaakten hebben den H. Geest ontvangen en spreken in vreemde tongen door den Geest Gods, zooals Paulus sprak. Velen zegt hij, hebben in onze gemeente de gave der profetie en gezichten en door den Geest Gods spreken zij in tongen, met vertaling, waardoor dan het verborgene der menschen openbaar wordt tot algemeen nut, daarom noemt de Apostel hen geestelijken.

Van **Gregorius**, den wonderdoener, wordt bericht dat hij hierin den Apostelen en profeten is gelijk gesteld geweest. Hij openbaarde

door den Geest van God een geweldige macht over de demonen.

In den naam van Christus hield hij den loop der wateren tegen. Zijne profetieën, teekenen en wonderen waren zoo machtig, dat hij zelfs door zijn vijanden de andere Mozes genaamd werd.

Van **Makarius** zeggen de schrijvers, dat hij door zijne profetische gave, en wonderen, die hij deed, voor de demonen een gevreesde man was. Maar opdat de Heiligen niet in hoogmoed zouden geraken, liet God het toe, dat zij door de vijanden vervolgd, miskend en gelasterd werden.

Theodoritus- Chrysostomus- Ambrosius- Origenes en **Augustinus** zeggen eenstemmig, dat God zijne Geestesgaven begon **terug te nemen**, wijl de **luxe** en de **wereldgelijkvormigheid** der Christenen meer en meer **toenam**. De Heidenen namen **aanstoot** aan de Christenen, omdat zij geene teekenen en wonderen meer zagen, en de menschen niet meer getrouw de voetstappen van Christus volgden. Welk eene rechtvaardige aanklacht der Heidenen tegenover 't Christendom.

Wij zien uit de geschriften der kerkvaders, dat de Geestesgaven in de eerste eeuwen nog wel degelijk vertegenwoordigd waren. De gaven der tongenprofetie-gezichten-openbaringen- genezingen- wonderen- teekenen en uitdeelingen des Heiligen Geestes.........

En wat zegt nu de **Kerkgeschiedenis** over deze dingen?

Aan 't einde der 2e eeuw ontstond een groote opwekking in Klein-Azie door den man Gods Montanus, zijn aanhangers werden **Montanisten** genaamd. Zij voerden een heilig leven en in hun samenkomsten kwamen weer de verloren gegane Geestesgaven terug. Men verwachtte een algemeene opwekking. Maar de druk van buiten en de zonden van sommige menschen in de gemeenten verhinderden 't werk des Heiligen Geestes geweldig.

De Geestesbeweging in Frankrijk 1598. Ten tijde der reformatie waren in Frankrijk ± 2.000.000 protestanten, die onder Lodewijk XIV ontzettend te lijden hadden. In dezen bedrukten tijd ontstond onder hen een machtige Geestesbeweging en alle Geestesgaven naar 1 Cor. 12, 13 en 14, openbaarden zich weder. Men leze de geschiedenis over 't „Leven der Camizarden in de woestijn".

In hunne Godsdienstoefeningen kwamen de gaven der tongen — en der profetië in echt apostolisch karakter terug. Zoowel bij kinderen als volwassenen traden, onder de machtige verkondiging van het Evangelie, geweldige lichamelijke trillingen voor. Dit maakte groot opzien en toeloop van menschen. De doodsche Kerkelijke geestelijkheid en de politiemacht verzetten zich daartegen, maar konden dit werk Gods met gevangenis, moord — en martelaarschap niet onderdrukken. Algemeen wordt betuigd, dat door deze Pinksterbeweging een wonderbare, heilige macht uitging. Mannen, vrouwen, kinderen, ontwikkelden en onontwikkelden uit het volk werden door den H. Geest gedoopt en profeteerden. Op Paschen 1702 waren alle kerken leeg. De kinderen Gods vluchtten

in de woestijn en hielden daar Avondmaal.

Maar, doordat zij naar de wapenen grepen en zich wilden verdedigen naar aanleiding van een verkeerde profetie, geraakte de geheele beweging in verkeerde banen. De geest van God trok zich terug, toen de Christenen een Oudtestamentisch standpunt innamen 2 Korr. 6: 12.

De Geestesgaven der profetie werden nl. gebruikt om de zwakke punten der vijandelijke stellingen te vinden en die instellingen in te nemen, waardoor zonder twijfel groote overwinningen behaald werden op het oorlogsveld, maar de Gemeente Gods- het opbouwen van het lichaam van Christus, (waartoe eigenlijk de Geestesgaven gegeven werden), gingen meer en meer verloren.

Voorwaar onze roeping is die van 1 Petri 2: 21 Hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijne voetstappen zoudt navolgen.

Wordt vervolgd.

EFEZE 5: 18—19—20.

Wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar zijt vervuld met den Geest, sprekende onder elkander met psalmen en lofzangen en zingt liederen in tongen en psalmzingt den Heere in Uw hart, dankende allen tijd over alle dingen God en den Vader, in den naam van onzen Heere Jezus Christus. (Letterlijk uit het Grieksch)

KOLLOSSENCEN 3: 16.

Leest en vermaant elkander met psalmen en lofzangen en zingt in tongen, prijzende den Heere met aangenaamheid in Uw hart.

De in dit boekwerk gebruikte referenties:

- "Pinksteren in beweging, vijfenzeventig jaar Pinkster geschiedenis in Nederland en Vlaanderen". - C. van der Laan / P.N. van der Laan

- "Dit is Het", 1e. jaargang, 1 Juli 1923, no.1

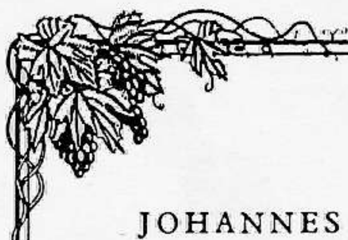
- Collectie van de tijdschrift "Dit is Het", jaren 1923-1943

- A.M. van Berkum-Thiessen; gegevens, materiaal.

- E. Cornfield; gegevens, materiaal.

- "Pakantan, een belangrijk gedeelte van Sumatra", geschreven door Johannes Thiessen.

- Interviews, foto's van broeders en zusters van de Pinksterbeweging.

JOHANNES 15 en 16

15:1-8 *De ware wijnstok*

15 Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader
is de landman. 2 Elke rank aan Mij,
die geen vrucht draagt, neemt Hij weg, en
elke die wel vrucht draagt, snoeit Hij, opdat
zij meer vrucht drage. 3 Gij zijt nu rein om
het woord, dat Ik tot u gesproken heb; blijft
in Mij, gelijk Ik in u. 4 Evenals de rank
geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij
niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet,
indien gij in Mij niet blijft. 5 Ik ben de
wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij
blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel
vrucht, want zonder Mij kunt gij niets
doen. 6 Wie in Mij niet blijft, is buitenge-
worpen als de rank en is verdord, en men
verzamelt ze en werpt ze in het vuur en
zij worden verbrand. 7 Indien gij in Mij
blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt
wat gij maar wilt, en het zal u geworden.
8 Hierin is mijn Vader verheerlijkt, dat gij
veel vrucht draagt en gij zult mijn discipe-
len zijn.